

- Fakta og forskning • Intervjuer
- Samfunnsanalyse • Bibelundervisning
- Livshistorier • Oppdatert dokumentasjon
- Viktige internett-linker • Hjelp til tro og liv

HOMOFILI og KRISTEN TRO



Skapt sånn ... eller blitt sånn?

- side 10

Kan homofil orientering endres?

- side 14

Men Jesus sa ikke noe om homofili ...!?

- side 4

Homofili og selvmord

- side 12

Kan kjærlighet være mot Guds vilje?

- side 3

Formålet med dette ressursbladet

- side 2

Vær med og støtt bladet. Se baksiden.

Hele bladet kan leses på: www.homofili.com

FORMÅLET med dette ressursbladet er å:

- Gi kristne mennesker frimodighet til å holde fram Guds skapervilje for seksuelt samliv.
- Gi en lettlest framstilling av argumenter og informasjon som ofte blir oversett eller overdøvet i homofili-debatten.
- Oppmuntre kristne til å møte homofile med Jesu sinnelag – sannheten tro i kjærlighet.
- Vise at en grundig og redelig refleksjon kan gi gode grunner for å si nei til homofilt samliv.
- Støtte kristne homofile som ønsker å leve etter klassisk bibelsk seksualetikk.
- Gi bibelsk hjelp til å tenke selvstendig i et vanskelig etisk spørsmål.

Innhold

Sjelesørgerisk veiledning

Kristen kjærlighet i praksis	3
Kan kjærlighet være mot Guds vilje?	3
Medvandring	11
Åpenhet, respekt og forståelse	13
Like høyt elsket	13
En sammensatt gruppe	13
Visdom fra en sjelesørger	16

Intervjuer og vitnesbyrd

Biskop med homofil sønn	5
«Det viktigste var en god venn»	6
Livshistorier	10
Seksuell orientering er ikke fastlåst	11

Bibel, teologi og etikk

Hva vil vi?	3
Kjærlighetens motkraft	3
Men Jesus sa ikke noe om homofili?!	4
Hva visste Paulus om homofili?	4
Seksualitet og menneskeverd	4
Når grensene flyttes	6
Hva sier Bibelen om homofili?	8-9

Fakta, info og forskning

Levekår blant homofile	2
Seksuell forvirring blant tenåringer	6
Hvor mange er homofile?	7
Hvordan oppstod myten om 10%?	7
Litt statistikk	7
Skapt sånn ... eller blitt sånn?	10
Homofili og selvmord	12
Kan homofil orientering endres?	14

Ideologi og samfunn

Biseksualitet?	5
Barn i homofile forhold	6
Katolsk tenkning	7
Hvem fordømmer hvem?	14
Kulturkamp?	15
Lesbisk provokasjon?	16

Levekår blant homofile

Glimt fra NOVA-rapporten

I 1997 gav Barne- og Familiedepartementet i oppdrag til NOVA (Norsk institutt for forskning om oppvekst, velferd og aldring) å kartlegge homofiles og lesbiskes situasjon i Norge. Resultatet var NOVA-rapporten *Levekår og livskvalitet blant lesbiske kvinner og homofile menn*, utgitt i 1999.

Den 350-siders store rapporten, som bygger på en undersøkelse blant ca 3000 lesbiske og homofile i Norge, gir et fylldig og interessant overblikk over mange aspekter av deres livssituasjon.

De aller fleste av dem som deltok, ble kontaktet gjennom «Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring» (LLH) og deres månedssavis *Blikk*. Undersøkelsen gjengir derfor først og fremst svarene til de bevisste og «organiserte» homofile. Rundt 55% av deltakerne i undersøkelsen

NOVA-rapporten er for øvrig informativ og nyttig lesning for alle som vil lære mer om hvordan mange lesbiske og homofile lever og tenker. Fra en lang rekke tankevekkende momenter i rapporten nevner vi her fem: venner, utdannelse, lønnsnivå, alkoholbruk og selvmordsforsøk. Rapporten viser at en del lesbiske og homofile i høy grad har sine problemer å stri med, men den viser også at de vanskelig kan defineres som en ressurs svak og marginalisert gruppe. De fleste opplever at de har et godt liv.

Venner: Rapporten slår fast at «lesbiske og homofile i vår undersøkelse har et betydelig bedre vennskapsnettverk enn sine jevnaldrende i befolkningen som helhet» (s. 188).

Utdannelse: Andelen av homofile og lesbiske i undersøkelsen med utdanning på universitets- og høyskolenivå er to og en halv gang så høy som i resten av befolkningen – 57% mot 22% (s. 132).

Lønnsnivå: Andelen av homofile og lesbiske i undersøkelsen som tjener mer enn 300 000 kroner er dobbelt så høy som ellers i befolkningen (s. 133).

Alkoholbruk: «Sammenlignet med den generelle befolkning er det en større andel blant lesbiske og homofile i NOVA-undersøkelsen som ofte drikker alkohol og som ofte er beruset. Blant menn er det en dobbelt så stor andel som har vært beruset ofte – blant kvinner er andelen fire ganger så stor» (s. 296).

Selvmordsforsøk: Rapporten avdekker at selvmordstanker og selvmordsforsøk blant deltakerne i undersøkelsen er mer utbredt enn i resten av befolkningen. En grundig gjennomgang av tematikken finnes i artikkelen «Homofili og selvmord» på side 12 i dette ressursbladet.



er medlemmer av LLH eller andre foreninger for homofile og lesbiske (s. 129). Når vi vet at bare rundt 6% av lesbiske og homofile i Norge er medlemmer i LLH,¹ betyr det at rapporten vanskelig kan gjøre krav på å være representativ.²

Denne grunnleggende svakheten blir på den ene side åpent omtalt i NOVA-rapporten (s. 139-140). På den andre side blir ikke problemet tatt helt på alvor i mange av rapportens sammenligninger og konklusjoner.³ Det samme ser man i samfunnsdebatten: Mange refererer til rapporten som om den er en fullstendig objektiv og representativ beskrivelse av homofiles situasjon i Norge.

¹ Tallet er beregnet på grunnlag av 1% homofile i Norge. Hvis minst 3-4% av befolkningen er homofil (som LLH hevder), betyr det at bare et par prosent av de homofile i Norge er medlemmer i LLH. I dette perspektivet framtrer NOVA-rapporten nesten som en medlemsundersøkelse for LLH.

² Sosiologi-professor Sigurd Skirbekk har skrevet en kritisk evaluering av NOVA-rapporten i *Inter Medicos*, nr 1/2, 2000. Den kan leses på www.homofili.com - «NOVA-rapporten: En evaluering» under rubrikken Fakta, info og forskning.

³ Se tilsvarende kritikk i Stortingsmelding nr 25 (2000-20001), s. 14.

Hva vil vi?

Hensikten med dette bladet er å gi et lettlest, saklig og informativt bidrag til dialogen omkring homofili. Målgruppen er voksne og tenkende kristne.

Bladet er ment som et innlegg til forsvar for Guds skaperordninger, for Bibelens seksualetik, for tilliten til Guds ord, for lydighet mot hans bud, og for menneskers rett til å tro og leve ifølge sin samvittighet. Hensikten er altså ikke å kjempe mot homofile medmennesker eller fordømme dem. Vi som står bak bladet ønsker dem tvert imot alt vel.

I en tid preget av relativisme og individualisme ville det enkleste være å si at homofilt samliv er helt greit. Men det kan vi ikke. For oss ville det være et svik mot vår Herre og Mester, for «en skal lyde Gud mer enn mennesker» (Apgj 5,29). Vi er bundet i vår samvittighet til Gud og hans ord. Dersom noen overbeviser oss om at vi tar feil, er vi åpne for å endre standpunkt.

Vi som står bak bladet har ingen problemer med å innrømme at spørsmålene omkring homofilt samliv er svært vanskelige, ikke minst fordi de angår enkeltmenneskers følelser og identitet. Det finnes mange dilemmaer og spørsmål som vi ikke har enkle svar på. Redaksjonskomiteen har for øvrig ikke noe ønske om å frakjenne andre deres tro og kjærlighet.

Homofilis spørsmålet dreier seg ikke bare om enkeltmenneskers privatliv. Det har også dyptgripende ideologiske og samfunnsmessige sider. Dette prøver vi å ta på alvor. Men samtidig som vi argumenterer prinsipielt, har vi et oppriktig ønske om å møte homofile medmennesker med åpenhet og respekt.

Dette bladet er et partsinnlegg i dialogen omkring homofilt sam-

liv, og ikke et nøytralt innspill. Vi gjør rede for det vi oppfatter som klassisk kristen seksual-etikk og hvorfor vi ønsker å stå fast på den. Dessuten gjengir vi annet stoff til informasjon og ettertanke.

Noen grunnleggende premiser i vår tenkning er at den bibelske skapelsesteologi inkluderer kjønnspolariteten mellom mann

og kvinne, mor-far-barn-relasjonen, samt det livslange og forpliktende ekteskap som rammen for det seksuelle samliv. Vi kan ikke se at Jesu etterfølgere er fri til å relativisere eller oppløse disse grunnleggende ordningene – heller ikke i vår tid.

Redaksjonskomiteen



Kristen kjærlighet i praksis

Det finnes mange eksempler på at Kirken og kristne mennesker i ord og handling har vist lite av Jesu sinnelag og omsorg i møte med homofile mennesker. Uvitenhet, usikkerhet, fordommer og frykt for det fremmede har hindret og lammet.

Kirken må stå fast i sin forpliktelse på den bibelske sannhet. Men er vi også beredt til å vise kjærlighet – både i ord og handling – overfor dem vi er uenige med? Og er vi villige til å be dem om tilgivelse for ting vi har sagt eller gjort som ikke har skjedd med bibelske holdninger og motiver?

Hvis menigheter og kristne fellesskap skal kunne bety noe for homofile, trenger de å gjøre mer enn å argumentere. Vi må arbeide for at menighetene blir trygge steder der folk i alle slags livssituasjoner har frimodighet til å si: «Jeg strever og kjemper. Vil dere gå sammen med meg og være mennesker jeg kan regne med?» Dersom menigheten svikter når folk trenger støtte, bør

den ikke bli overrasket om de forlater fellesskapet og blir skarpe kritikere.

En av kirkens største utfordringer i dag er å bygge små, inkluderende fellesskap hvor folk tør å åpne seg for hverandre og der alle typer mennesker kan finne medvandrere som tar dem på alvor. Vi trenger trygghet, vennskap og varm omsorg, og ikke bare rette meninger. Dessuten trenger vi gode sjelesørgere og veiledere som er i stand til å gi innsikt og hjelp i vanskelige livsspørsmål.

Alle kristne burde med hånden på hjertet kunne si at de ønsker homofile medmennesker alt vel. Vi er kalt til å be og gråte sammen med homofile som kjemper, og dessuten gi omsorg og støtte til deres familier. Målet må være aktivt å vandre sammen og ta del i deres livsopplevelse.

For mange kristne er det på tide å be Gud om tilgivelse for kalde hjerter og om hjelp til å vise mer av Jesu sinnelag.

Kan kjærlighet være mot Guds vilje?

Det er mange i vår tid som hevder at «kjærlighet» er den viktigste målestokken for rett og galt. Men hva er «kjærlighet»?

Det greske språk – som Det nye testamente er skrevet på – har flere ord for «kjærlighet». Fire av de viktigste er **agape** (selvoppofrende kjærlighet, blant annet demonstrert av Jesus), **filia** (kjærlighet mellom venner), **storge** (kjærlighet i familien) og **eros** (erotikk). I vår tid har vi blåst opp betydningen av **eros** på bekostning av de andre – enda de er minst like viktige som **eros**.

Et forhold mellom to (eller flere) mennesker blir ikke automatisk rett fordi personene **føler** «kjærlighet». Ifølge Jesus kan faktisk kjærlighet ødelegge Guds plan for et menneske. I Matt 10,37 sier Jesus for eksempel at dersom vår kjærlighet til andre mennesker overgår vår kjærlighet til ham, vil det få alvorlige konsekvenser.

I Joh 14,15 sier Jesus: «Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud.» Og Johannes skriver: «Dette er kjærligheten: at vi lever etter hans bud» (2 Joh 1,6).

Kjærlighet er ikke et tomt begrep som vi kan fylle med det innholdet vi selv ønsker. Som kristne tror vi at det er Gud, kjærlighetens opphav, som har autoritet og rett til å definere hva som er kjærlighet. Og hans definisjoner av kjærlighet finner vi i Bibelen.

Det er fullt mulig å **føle** at man handler i kjærlighet, selv om Bibelen kaller handlingen for synd. En gift mann kan bli dypt forelsket i en annen kvinne enn kona si. Deres kjærlighet rettferdiggjør ikke dermed utroskap og hor. To ungdommer kan være beruset av forelskelse. Hvis de ligger med hverandre, bryter de like fullt Guds forbud mot seksuell umoral – uansett hvor sterke følelser de har. Når Bibelen sier at visse handlinger er gale, så er og blir de gale uavhengig av hvor mye kjærlighet personene føler.

Noen påstår at vi ikke synder så lenge vi unngår å skade andre. Hvis det var sant, ville vi blitt syndfrie om vi flyttet som eneboere til et øde sted. Så enkelt er det ikke. Synd i bibelsk forstand dreier seg nemlig primært om vantro, og også i høy grad om onde tanker, holdninger og ulydighet mot Guds bud. Se hva Jesus sier i Joh 16,9 og Matt 5,27-30, og dessuten Jak 4,17. Siden vi lever etter syndefallet, kjenner vi alle «lysten til det onde i vårt hjerte».

Det er Gud som har rett til å definere hva som er kjærlighet og hvordan det er legitimt å leve den ut. Derfor blir det helt galt å spille Bibelens kjærlighetsbud ut mot konkrete enkeltbud. I bibelsk etikk er enkeltbudene tvert imot konkretiseringer av det store kjærlighetsbudet om å elske Gud og sin neste.

Kjærlighetens motkraft

De første kristne representerte en provoserende etisk og religiøs motkultur i den gresk-romerske verden. På tross av ytre motstand gav de ikke slipp på Guds vilje for menneskelig samliv. Frimodig proklamerte de gleden over å leve **rett**, også når det hadde en høy pris. Se for eksempel 1 Pet 1,6-9 og 4,12-16.

Slik som Jesus forkynte de at det bare finnes én gudvillet ramme om det seksuelle samliv – det monogame ekteskap mellom mann og kvinne (Matt 19,4-6). Jesus talte bare om ett alternativ til ekteskapet, nemlig livet i enslig stand, frivillig eller ufrivillig (jfr Matt 19,12). I den etiske veiledning til menighetene går apostelen Paulus i sin Mesters spor. Se for eksempel 1 Tess 4,3-8, 1 Kor 6,18-20 og 7,8-9.

Når millioner av kristne i den verdensvide kirke ønsker å følge Bibelens seksualetik, har det blant annet med ydmykhet å gjøre. De ønsker å bøye seg for det Gud sier, også når det oppleves vanskelig. Det handler om en grunnleggende tillit til at Guds bud er en demonstrasjon av hans **kjærlighet**. Han vil oss det aller beste med sine bud, selv om vi ikke alltid skjønner det eller føler det slik.

I stedet for å nedgradere alvoret i seksuell synd, trenger vi i vår tid å **oppgradere** alvoret i andre synder som for eksempel pengegriskhet, løgn, baktalelse, hovmot, misunnelse og andre synder som blant annet omtales i Rom 1,29-32, 1 Kor 6,9-11 og Gal 5,20-21.

Når vi «faller i synd» – og det kan være ofte – er det nødvendig å bekjenne det for Gud og få tilgivelse. Hvis vi på et eller annet livsområde velger å «leve i synd» ved å omdefinere, unnskyldte eller bortforklare synden, kan det få alvorlige følger for vårt forhold til Gud.

Hva visste Paulus om homofili?

Historisk dokumentasjon viser at folk i Paulus' samtid var godt kjent med homoseksuell atferd av ulikt slag – inkludert stabile homofile forhold.¹

Paulus' hjemby var Tarsus, en viktig handels- og kulturby innerst i Middelhavet i det sørlige Tyrkia. Gjennom sin oppvekst i et slikt hellenistisk-romersk bysamfunn har Paulus fått godt kjennskap til den greske litteraturens og samfunnets holdning til ulike former for homoseksualitet. Paulus og de første kristne levde nemlig i en kultur der homofili, biseksualitet og andre former for seksuell atferd var utbredt og velkjent.

En storby som Korint, hvor Paulus bodde i 18 måneder (Apg 18,11), var beryktet for sin seksuelle løssluppenhet. Å leve «korintisk» betydde faktisk på folkemunne å ha et utsvevende seksualliv. Paulus' to brev til menigheten i Korint

viser at han var godt orientert om forskjellige former for seksuell atferd.

Eksempler på homoseksuell atferd og omtale som var velkjent i Paulus' samtid:

I dialogen *Symposion* av Platon (427-347 f.Kr.) tales det om en type mennesker som i sin erotiske lengsel søker et kvinnekvinne-forhold eller et mann-mann-forhold. Om disse heter det: «Gifter de seg, er det bare fordi de er tvunget av skikk og bruk, for de føler ingen dragning av naturen mot ekteskap og barneavl» (*Symposion* 191-192).

Aristoteles (384-322 f.Kr.) kommer inn på samme sak i sin *Nikomakiske Etikk* (7.5): «Noen er slik av naturen, andre av vane, såsom de som er misbrukt fra barnsben av.»

Cicero (106-43 f.Kr.) forteller at

Markus Antonius levde sammen med en mann «i et stabilt og varig ekteskap» (latin: *matrimonium*). Martial (ca 40-104 e.Kr.) forteller om et bryllup mellom to menn, der det til og med var gjort avtale om medgift. Han nevner også stoikeren Decianus som «tok seg en ektemann».

Den romerske filosofen Seneca (bror til Gallio, som var guvernør i Korint mens Paulus bodde der, Apg 18,12-17) var godt kjent for sin kjærlighet til voksne unge menn. Senecas elev, den senere keiser Nero, feiret i full offentlighet minst to «bryllupsseremonier» med menn. Og den romerske historikeren Suetonius forteller om Neros etterfølger, Galba, at «hans erotiske lidenskap var mest rettet mot sitt eget kjønn, mot robuste menn som hadde gutteårene bak seg».

Erotiske forhold mellom voksne menn i antikken finnes også godt dokumentert

på en lang rekke greske vasemalerier, og fra 100-tallet e.Kr. kjenner vi en folkelig kjærlighetsfortelling kalt *Efesiske eventyr* som inkluderer et homofilt forhold.

I tillegg til eksempler på homofilt samliv er en rekke fremstående menn fra Oldtiden kjent for sin biseksuelle livsstil, blant annet keiserne Augustus, Tiberius, Domitian, Hadrian og Trajan.

Se utfyllende informasjon om temaet i boka *Homofile i Kirken*, Oslo 1995, s. 91-94 og 125-127, i teksten *Homofili, kirke og samfunn* på www.mf.no/om_MF/dokumenter/larerrad/homofili_1993.html samt i Reidar Hvalviks artikkel: «Hva sier Bibelen om homoseksualitet?» på www.tilhelhet.no

¹ Grundig dokumentasjon og tallrike eksempler finnes i bøkene:

- *Greek Homosexuality*, Kenneth Dover, Harvard University Press 1989;
- *Roman Homosexuality*, Craig A. Williams, Oxford University Press 1999 og
- *Sexual Life in Ancient Rome*, Otto Kiefer, London 1934.

Men Jesus sa ikke noe om homofili ...!?

«Siden Jesus ikke sa noe om homofili, kan det ikke ha vært viktig for ham,» sier noen. En slik argumentasjon er uholdbar av flere grunner:

1) Det er et historisk faktum at både Det gamle testamente og jødedommen på Jesu tid avviste enhver form for homoseksuell atferd.¹ Dersom Jesus virkelig mente at homofilt samliv kunne være en legitim samlivsform, burde vi ikke da i det minste finne en *antydning* om dette i Jesu undervisning? («Dere har hørt det er sagt ... men jeg sier dere.») Hvorfor finner vi ikke det? Årsaken bør være klar: Verken Jesus selv eller apostlene ønsket å introdusere noen ny samlivsetikk. Tvert imot: De fastholdt det Gud hadde åpenbart fra begynnelsen av. Se for eksempel Jesu holdning til GT i Matt 5,17.

2) Det er uholdbart å formulere samlivsetikk på grunnlag av hva Jesus *ikke* uttalte seg om. Særlig gjelder det hvis den aktuelle tolkning står i motsetning til det Bibelen ellers sier om temaet. Den naturlige tolkningen av Jesu taushet om homofili er at han var enig i det GT og hele den jødiske tradisjon lærte. Det var mange etiske spørsmål Jesus ikke berørte. Men det betyr ikke nødvendigvis at de var uvesentlige for ham, eller at vi ikke behøver å ta hensyn til det resten av Bibelen sier om disse temaene.

3) Jesus uttalte seg *indirekte* om homofili ved å fremheve og understreke Det gamle testamentes rammer for seksuelt samliv: ekteskapet mellom én mann og én kvinne – se f.eks. Matt 19,4-12. Verken i denne teksten eller på andre steder (f.eks. Matt 5,27-32) løsnar Jesus på kravene i seksualetikken; tvert imot skjerper han dem i forhold til GT. Det er for øvrig ikke umulig at Jesus i Matt 19,12 inkluderte homofile i det han der sier.

4) Argumentet om at Jesus ikke sa noe om homofili, forutsetter at de fire evangeliene er viktigere enn resten av Bibelen. Det er en tvilsom forutsetning. Vi finner nemlig flere av den kristne tros viktige lærepunkter på andre steder enn i evangeliene. Kirken har alltid lært at Jesus autoriserte apostlene som sine talsmenn. «Den som hører dere, hører meg, og den som forkaster dere, forkaster meg,» sier Jesus i Luk 10,16; jfr Matt 10,40; Joh 13,20.

¹ Se f.eks. boka *Homofile i Kirken*, Kirkens Informasjonstjeneste 1995, s. 127.



Seksualitet og menneskeverd

Ifølge kristen tro er alle mennesker skapt i Guds bilde og har derfor et uutslettelig menneskeverd. Det gjelder for homofile og heterofile, biseksuelle og pedofile, svarte og hvite, buddhister og muslimer, syke og friske, og alle andre.

Noen hevder at homofile får sitt menneskeverd krenket dersom kirken ikke gir dem full aksept til å leve etter sin seksuelle orientering. Nå har det til alle tider eksistert mange former for seksuell orientering og atferd – én forfatter beskriver 12 av disse «seksuelle minoritetene».¹ Men når ble det en krenkelse av menneskeverdet å sette grenser for hva som er legitim seksuell utfoldelse?

Både homofile og heterofile som lever enslig, vil med god grunn kunne oppleve det som personlig krenkende at deres menneskeverd blir forbundet med seksualitetens ytringsformer. Budskapet som kommuniseres, er nemlig dette: Et liv uten seksuelt samliv er et *mindreverd* liv. At dette ikke er sant, er Jesus selv det beste eksempel på. Ingen har levd et mer fullverdig liv enn han.

Menneskeverdet er forankret i sannheten om at *jeg er skapt i Guds bilde*. Og enten vi er skapt sånn

eller slik, eller har utviklet en annerledes seksuell orientering, så har vi fått et ansvar for å leve etisk forpliktet på de bibelske normer og bud.

Ingen mennesker har noen generell og ubetinget «rett» til å leve ut alle sider ved sin personlighet. Å hevde at dette forhold rokker ved deres menneskeverd, er en *nedskrivning* av menneskeverdet. Det finnes dessuten mange mennesker som på grunn av ulike begrensninger er avskåret fra å «leve ut kjærligheten» på det seksuelle plan. Anfekter det deres menneskeverd? Selvsagt ikke.

Hvis man får teologisk gjennomslag for at det krenker homofiles menneskeverd å si nei til homofilt samliv, vil det etter all sannsynlighet splitte en rekke kirkesamfunn. De som mener at homofilt samliv strider mot Bibelens etikk, vil da bli presset ut av kirken – dersom de ikke går frivillig. For hvordan vil kirken kunne akseptere kristne som angivelig krenker andres menneskeverd?²

¹ Lars Ullerstam, *De seksuelle minoriteter*, Pax forlag, Oslo 1964.

² En del av teksten i denne artikkelen er basert på et innlegg av Bjørn Helge Sandvei i *Vårt Land*, 11. juli 2000.

Hvor mange barn bor med homofile foreldre?

I følge Statistisk Sentralbyrå finnes det i Norge 34 registrerte partnerskap – av totalt ca 1200 partnerskap – som har omsorg for barn under 18 år. 31 er lesbiske par og 3 homofile.¹ Blant de 1200 mest seriøse og stabile homofile parene i Norge er det altså 34 par som lever med barn.

Det var derfor ganske oppsiktsvekkende at Landsforeningen for Lesbisk og Homofil Frigjøring (LLH) i november 2000 hevdet at ca 20.000 norske barn lever med sin lesbiske mor eller homofile far.² Uten å undersøke grunnlaget for en slik påstand, blir tallene ukritisk viderefremmet av aviser og andre massemedier.³ Tallet er muligens i ferd med å bli en nasjonal media-myte uten grunnlag i virkeligheten.

Det er påfallende at det ikke har blinket noen røde lys for en eneste journalist i dette spørsmålet. Deresom LLH hadde rett, ville nemlig hver eneste lesbisk kvinne mellom 25 og 44 år hatt fire barn. Og alle lesbiske par ville hatt åtte barn!

Ved å gjøre noen enkle regnestykker kan vi vise at 20 000 barn er en gedigen overdrivelse. Utgangspunktet for regnestykkene nedenfor er det statistiske faktum at det finnes ca 650 000 kvinner i Norge mellom 25 og 44 år. Det er primært denne aldersgruppen som bor med barn.



Hvor mange av disse kvinnene er lesbiske? Nyere undersøkelser viser at ca 1% av befolkningen er lesbisk/homofil.⁴ Det er allment anerkjent at det er omtrent dobbelt så mange homofile menn som lesbiske kvinner. Det betyr at ca 0,7% av norske kvinner trolig er lesbiske.⁵ Hvis vi multipliserer 650 000 kvinner med 0,7% får vi 4550 kvinner. Ifølge NOVA-rapporten fra 1999 bodde 10% av lesbiske kvinner i undersøkelsen i denne aldersgruppen sammen med egne barn (s. 219), altså 455 kvinner. Noen av dem har flere enn ett barn, så til sammen er det sannsynligvis 7-800 barn som bor sammen med en lesbisk mor.

Av homofile menn er det ifølge NOVA-rapporten bare 1% som bor sammen med egne barn, dvs rundt 150 barn.

Til sammen finner vi altså at det trolig er i underkant av 1 000 barn som lever sammen med en lesbisk mor eller en homofil far. Spriket i forhold til 20 000 barn er betydelig, for å si det mildt.

¹ Referert i Stortingsmelding nr 25, 2001, s. 52.

² 'Homofil babyboom', Dagbladet 28. okt 2000.

³ F.eks. i en leder i Fædrelandsvennen 8. juni 2002 og i en reportasje i Dagbladet 27. juni 2003.

⁴ Se teksten «Hvor mange er egentlig homofile?» på denne nettsiden – i seksjonen Fakta, info og forskning.

⁵ Ifølge Folkehelse Oslo-undersøkelse fra 2001 (beskrevet i artikkelen «Hvor mange er homofile?» på dette nettstedet) er 0,7% av kvinnene i Oslo lesbiske. Tallet på landsplan er helt sikkert en god del lavere. Det betyr at antall barn i lesbiske forhold sannsynligvis er lavere (og ikke høyere) enn tallet vi kommer fram til i denne artikkelen.

Homofili i verdensreligionene

De andre monoteistiske verdensreligionene, jødedommen og islam, har tradisjonelt vært avvisende til homofil atferd.

Ortodoks **jødedom** hevder at homofil atferd er i strid med Guds bud. I Toraen (Loven) og i Talmud (den muntlige loven) blir homofile handlinger omtalt utelukkende negativt. Opp gjennom historien har jødiske samfunn derfor fastholdt forbudet mot homofil atferd. Dette gjelder også når de har levd i kulturer som aksepterte det, som for eksempel den greske.

Livet i familien er svært viktig i den jødiske tradisjon. Mange jøder regner det som en religiøs plikt å inngå ekteskap og få barn. Dette kolliderer med homofil atferd. Mange jødiske rabbinere råder homofile til å gifte seg på tross av sin seksuelle legning og reorientere legningen sin gjennom dette. I dag er det likevel stor debatt om homofil atferd i jødiske miljøer, og det finnes egne synagoger for homofile i USA.

Islam er den religionen som tar skarpest avstand fra homofil atferd, selv om det også innen Islam finnes

ulike syn. Både Koranen og Hadith (utsagn fra profeten Muhammeds liv) avviser homofil atferd. Koranen sier det slik: «Er det slik at dere holder dere til menn fortrinnsvis, og forsømmer deres hustruer som Herren skapte for dere? (...) Da sa han: Jeg avskyr i sannhet det dere gjør! Herre, redd meg og mine fra det de bedriver.» (Sure 26,165-169; se også sure 7,80-81.)

Islamske rettslærde er enige om at menneskene fra naturens side er skapt heterofile, og at homofili er miljøbettinget og syndig. Det de rettslærde strider om, er hvordan homofil atferd bør straffes. Homofile er blitt henrettet i visse muslimske land de senere år, ikke minst i Iran.

Østlige religioner, som hinduismen og buddhismen, er mer åpne for homofil atferd. Homofili er omtalt i noen hinduskrifter, men de fordømmer ikke homofile handlinger hvis de er frivillig utført. Buddha uttalte seg ikke om temaet i det hele tatt. Når en del buddhister og hinduer likevel er negative til homofili, er det som regel kulturelt og sosialt begrundet, og ikke religiøst.

Biseksualitet?

Alfred Kinsey introduserte i sin rapport fra 1948 en 7-punktsskala for å beskrive ulike grader av menneskelig seksualitet:

- 0 - Utelukkende heteroseksuell
- 1 - Overveiende heteroseksuell
- 2 - Mer heteroseksuell enn homoseksuell
- 3 - Like mye heteroseksuell som homoseksuell
- 4 - Mer homoseksuell enn heteroseksuell
- 5 - Overveiende homoseksuell
- 6 - Utelukkende homoseksuell

Selv om denne skalaen er blitt kritisert for å være altfor enkel, viser den til fulle hvor sammensatt og flytende menneskelig seksualitet er. Ikke bare befinner det seg mennesker på hvert trinn i skalaen, men mange enkeltpersoner beveger seg også på skalaen i ulike faser av livet. En undersøkelse fra The Kinsey Institute¹ viste for eksempel at 90% av alle homofile og 22% av alle heterofile hadde beveget seg minst ett steg på skalaen i alle fall én gang i livet. Mange hadde beveget seg både to og tre ganger eller mer.

På denne bakgrunn er det et stort paradoks at det i norsk helsevesen anses som etisk forkastelig å hjelpe homofile som av egen fri vilje ønsker å bevege seg i heteroseksuell retning – f.eks. fra 4 til 2 på skalaen.

Hva så med biseksualitet, altså punkt 3 på skalaen? Er det en egen seksuell orientering, på linje med heterofili og homofili? Mange vil ha oss til å tro det, blant annet av ideologiske grunner. Hvis man kan få folk til å akseptere biseksualitet som en egen orientering, som det er legitimt å leve ut, vil det også bli lettere å få aksept for atferden til andre seksuelle minoriteter.

Biseksualitet er et svært omdiskutert begrep. Oppfatningene varierer fra det å se på biseksualitet som en myte til å hevde at vi alle er biseksuelle.² Mange mener at biseksualitet ikke er en egen seksuell orientering, men heller bør være betegnelsen på seksuell atferd til en kategori av mennesker som vakler i sin seksuelle tiltrekning, eller som ønsker maksimal seksuell frihet uten å måtte velge det ene eller det andre. Det store flertall av personer med biseksuelle erfaringer lever for øvrig med slik atferd kun i korte perioder av livet. En amerikansk undersøkelse viste for eksempel at under en halv prosent av befolkningen hadde hatt sex med begge kjønn i løpet av et gitt år.³

At denne prosenten kanskje vil stige dramatisk på grunn av vår tids åpenhet for seksuell eksperimentering og likegyldighet i forhold til objektive seksualnormer, er en annen sak. Påvirkning i retning av homofil og biseksuell atferd kan vise seg å skje lettere enn mange liker å innrømme. En norsk spørreundersøkelse viser for eksempel at nærmere en tredel av heterofile jenter under 30 år kunne tenke seg å ha sex med en annen jente.⁴ Dette er en nyttig påminnelse om hvor sterkt samfunnets rådende ideologi og trender påvirker seksuell atferd.

Kirken vil i stadig sterkere grad bli konfrontert med følgende spørsmål: Hvorfor skulle ikke personer som føler tiltrekning til begge kjønn, og som ønsker å leve det ut, ha like store rettigheter som homofile? Vil det ikke være diskriminerende å gjøre forskjell? *Åpen Kirkegruppe* forteller for eksempel på sine nettsider at de arbeider til beste for «lesbiske, homofile og bifile». Hva innebærer egentlig det?

Det er god grunn til å stille en del elementære spørsmål: Mener man at det er mulig å formulere en bibelsk basert seksualmoral for biseksuell atferd? Er man villig til å oppgi helt grunnleggende bibelske prinsipper for samliv? Mener man at ekteskap kan forenes med biseksuell atferd? Bli livslang troskap et irrelevant begrep? Spørsmålene, problemene og de etiske selvmotsigelsene er mange.

¹ A.P.Bell og M. Weinberg, *Homosexualities: A Study of Diversity Among Men and Women*, New York 1978, s. 53-61 og 286-294, sitert i *The Bible and Homosexual Practice*, R.A.J. Gagnon, Abingdon 2001, s. 419-420.

² Jfr *Homofile i kirken*, Kirkens Informasjonstjeneste 1995, s. 58-59.

³ S.M. Rogers og C.F. Turner, «Male-Male Sexual Contact in the U.S.A.», *Journal of Sex Research* 28, Nov 1991, s. 491-519, sitert i *Straight & Narrow*, Thomas E. Schmidt, IVP 1995, s. 103.

⁴ Se belegg i «Skapt sann ... eller blitt sann?» på s. 10, note 7.

Et vitnesbyrd:

«Det viktigste var en god venn»

«Hvis man kan snakke om emosjonelt overgrep, ble jeg som barn utsatt for dette. For å si det kort opplevde jeg ikke den bekreftelsen og kjærligheten jeg trengte fra min far. I stedet ble jeg stadig kritisert og mobbet. (...) Det legitime behovet hos den lille gutten for kjærlighet og bekreftelse førte til at han søkte bekreftelsen seksuelt fra andre menn. (...)

For seks år siden begynte Gud en langvarig prosess i livet mitt. Den er ikke fullført ennå, men jeg er underveis. (...) Gud viste meg helt konkret og gjentatte ganger at han elsket meg. Han elsket meg! Jeg kunne ikke forstå det. Men etter hvert ble det et trygt fundament i livet mitt. Denne opplevelsen av fullstendig aksept og kjærlighet både fra Gud og fra menigheten, gjorde at jeg etterhvert ble tryggere som person og som mann. (...)

Hjelpen kom både fra menigheten i form av undervisning og sjelesorg, fra bøker om emnet og gjennom hva Gud la ned i meg. Det viktigste i denne sårbare fasen var en god venn jeg kunne dele alt med, gråte med og be sammen med. (...)

Jeg vet at jeg har det svært mye bedre i dag enn for seks år siden. Har det vært lette år? På ingen måte! Er tilværelsen smertefri i dag? Nei. Men jeg ser at Gud er aktiv i livet mitt, og jeg merker en forandring til det bedre. (...)

Jeg var og er ikke syk, men jeg trengte (og trenger) å bli mer hel som menneske. Gjør vi ikke alle det i større eller mindre grad?»

Utdrag av leserinnlegg fra «Snorre» i *Vårt Land*, 14. des. 2000.

Seksuell forvirring blant tenåringer

For noen år siden ble det gjennomført en stor undersøkelse i USA blant 34 700 skoleelever. Der svarte 26% av 12-åringene at de var «usikre på om de var homo eller hetero». Ved 17-årsalderen var tallet sunket til 5%.¹

En undersøkelse i Sverige viser at 4-5 ganger så mange jenter i 15-årsalderen lurte på om de var lesbiske i 1998 enn tilfellet var i 1990 – 4,9% mot 1,1%.²

Disse tallene gir et sterkt signal om usikkerheten og forvirringen omkring seksuell identitet i tenårene. Mange unge som senere regner seg som heterofile, har gjennomlevd faser i ungdomstiden med draging både mot det annet og eget kjønn. For mange kan det bli avgjørende for deres videre utvikling hva slags råd og veiledning de blir møtt med.

¹ Remafedi, Resnick, Blum og Harris, «Demography of sexual orientation in adolescents.» *Pediatrics*, vol 89, April 1992, s. 714-721.

² Folkhälsoinstitutet, *Ungdomar och sexualitet*, Stockholm 2000, s. 58. Se www.fhi.se/pdf/ungdomochsex.pdf. Referert i Stortingsmelding nr. 25 (2000-2001), s. 10.

Når grensene flyttes ...

Noen tror at vi vil få ro i kirken når vi finner en løsning på homofilspørsmålet som de fleste kan leve med. Det er nok ønsketenkning. For hvor går grensen for hva en kristen kirke kan godta i seksual-etikken? Hvor må vi sette en ubrytelig og definitiv strek? Uenigheten er allerede stor og vil nok ikke bli mindre i årene som kommer.

Selv om mange ønsker å flytte grensene, står fortsatt flertallet av kristne i den verdensvide kirke fast på den historiske og bibelske etikken: Seksuallivet skal leves ut i rammen av et livsvarig og monogamt ekteskap mellom én mann og én kvinne. Man fastholder Bibelens undervisning om at seksuelle forhold (dvs samleie eller tilsvarende intimitet) før og utenfor ekteskap er seksuell umoral

– altså hor, i bibelsk terminologi.¹

Hvis det monogame og livslange ekteskapet ikke lenger får stå i en særstilling – i en kategori for seg selv – vil sex og samliv i stadig sterkere grad bli et spørsmål om smak og behag.² Mange tegn tyder på at alle former for seksuell atferd i årene framover vil bli sett på som etisk legitime – så lenge det skjer frivillig.

Uansett hva samfunnet sier, er kirken og den enkelte kristne nødt til å sette en grense på grunnlag av hva som kan forsvares utifra Bibelen. Men hvor går den ukrenkelige grensen for hva som er seksuell utfoldelse i overensstemmelse med Guds vilje?

Går grensen ved ekteskapet? ved samboerskap? ved partnerskap? ved biseksuelle forhold? ved polygami? ved sex

mellom kjærester? ved tilfeldig sex? osv., osv. Listen over ulike former for seksuell praksis kan gjøres svært lang.

Dersom Bibelens undervisning om en ubrytelig grense ved ekteskapet ikke tas på alvor, blir grensedragningen svært vanskelig.

¹ Fotnoten til Matt 5,27 i Bibelselskapets utgave gir denne klagende opplysningen om ordet *hor*: «Ordet brukes om alle seksuelle forhold før og utenfor ekteskapet. (...) Ifølge Jesus omfatter det sjuette bud både ekteskapsbrudd og hor, sml. Matt 15,19 hvor begge disse ordene brukes for å beskrive brudd på budet.»

² Se f.eks. s. 319 i *Norsk homoforskning*, Universitetsforlaget 2001, der forfatteren argumenterer for at det bør være legitimt å velge seksuell atferd utifra «smak».

Barn i homofile forhold

«Internasjonal forskning de siste 25 årene har vist at det ikke er noen forskjell på å vokse opp med heterofile eller homofile foreldre.» Stadig oftere hører vi denne type utsagn. Men hvilke studier dreier det seg om? Er de gjennomført ved hjelp av anerkjente vitenskapelige metoder? Er konklusjonene pålitelige?

To amerikanske spesialister på samfunnsvitenskapelig forskning gav i 2001 svar på disse spørsmålene.¹ De to forskerne gjennomgikk 49 publiserte studier av barns oppvekstvilkår med homofile par og skrev så boka *No Basis: What the Studies Don't Tell Us About Same-Sex Parenting*. Boka er preget av vitenskapelig grundighet og kan leses i sin helhet på internett.² Det finnes også andre framstillinger som er enklere og kortere.³

De to forskerne tok utgangspunkt i seks grunnleggende prinsipper for all samfunnsvitenskapelig forskning og testet de 49 undersøkelsene på hvert av disse prinsippene. Konklusjonen er dramatisk: Ikke én eneste av studiene oppfyller kravene det er vanlig å stille til den type forskning. Alle inneholder minst én graverende metodefeil. Som objektive og vitenskapelige dokumenter har de derfor begrenset verdi, og de er ubrukelige til å trekke allmenne konklusjoner. Å benytte slike studier som argument for en ny familierpolitikk og lovgivning vil være totalt uansvarlig, hevder de to forskerne.

Dette er noen av svakhetene ved de 49 studiene som de to forskerne avdekker i boka *No Basis*:

- Kun én av studiene benyttet deltakere fra et tilfeldig utvalg av personer. De andre 48 bestod av selvrekutterende grupper skaffet ved annonser i homofile blader og verving i homofile miljøer.

- Mange av studiene brukte ingen heterofil kontrollgruppe til sammenligning. De som gjorde det, benyttet seg ofte av grupper som hadde ulik utdanning, inntekt, sosial posisjon, og lignende.

- De aller fleste studiene ble gjennomført av forskere som støtter homofiles kampsaker.

- Nesten samtlige studier ble gjennomført med svært små grupper av noen få titalls deltakere.

På grunn av slike forhold – og fordi lengdestudier over mange år nesten ikke eksisterer – har man ikke dekning for å hevde at det er liten forskjell i å vokse opp i homofil eller heterofil sammenheng. Noen funn antyder faktisk det stikk motsatte: Som nevnt var det bare én av de 49 studiene som brukte et tilfeldig utvalg av deltakere, og som altså kan sies å være representativ.⁴ Blant barna i denne studien som vokste opp med et homofilt par, definerte 35% seg som homofile når de nådde voksenalder – mot rundt 1% i den generelle



befolkning.⁵ Av guttene hadde 67% sin seksuelle debut med en annen gutt, mens tallet for den heterofile kontrollgruppen var 8,5%. På denne bakgrunn virker følgende utsagn i NOVA-rapporten lite overbevisende: «Det foreligger ingen vitenskapelige studier som viser at barn som vokser opp hos lesbiske/homofile foreldre har økt sannsynlighet for selv å bli lesbiske/homofile.»⁶

En ting er innlysende: Før vi kan trekke sikre konklusjoner om barns oppvekst med homofile par, trengs det mye mer forskning som er representativ, har statistisk betydning og er uten grunnleggende metodsvakheter. Å hevde at det allerede finnes tilstrekkelig med solid forskning, er både usant og uforsvarlig.

I forbindelse med diskusjonen om homofil adopsjon har et svensk adopsjonsnettverk laget en spennende og fyldig nettside med 40 argumenter og motargumenter på www.adopterad.org/ar/main/main15.html

Som et argument for homofil adopsjon hører man stadig referert at 20 000 norske barn allerede bor med lesbisk mor eller homofil far. Det korrekte tallet er trolig ca 1 000 barn. På www.homofili.com blir denne konklusjonen grundig dokumentert – i seksjonen Fakta, info og forskning.

¹ Robert Lerner og Althea Nagai – se presentasjon på bokas nettside.

² www.marriagewatch.org/publications/nobasis.htm

³ (a) «Kampanjeforskning og politisert forskning», en tankevekkende artikkel av sosiologiprofessor Sigurd Skirbekk på <http://folk.uio.no/sigurds> – i seksjonen «Familiesosiologi». (b) «The Potential Impact of Homosexual Parenting on Children», 30 siders artikkel på www.familyaction.org/PDFs/h-parenting.pdf (c) «No Future for Homosexual 'Parenthood'», en seks siders informativ (og politisk ukorrekt) tekst på www.ojc.de/dijg/pdf/Bulletin01-1.pdf [s. 10-15].

⁴ Cameron, P. & Cameron, K.: «Homosexual Parents», i tidsskriftet *Adolescence*, vol. 31, no. 124, 1996, s. 757-776. Også denne studien har alvorlige svakheter: Blant 5182 personer i det tilfeldige utvalget var det bare 17 som hadde vokst opp med lesbisk mor eller homofil far. Heller ikke av denne studien kan man derfor trekke allmenne slutninger.

⁵ Se artikkelen «Hvor mange er homofile?» på side 7. Noen vil hevde at 3% er mer korrekt, men det spiller ingen rolle i denne sammenheng.

⁶ *Levekår og livskvalitet blant lesbiske kvinner og homofile menn*, NOVA-rapport 1/99, s. 84.

Hvor mange er homofile?

I de siste års debatt er følgende illustrasjon ofte blitt brukt for å vise hvor utbredt homofili skulle være: «I en skoleklasse på tretti elever er 1-2 av elevene homofile eller lesbiske.»¹ På bakgrunn av en rekke undersøkelser tyder mye på at situasjonen i stedet er denne: **På en skole med 200 elever er det trolig 2 elever som er homofile eller lesbiske.**

I løpet av de siste årene er det i flere land blitt gjennomført store undersøkelser om befolkningens seksualvaner. Konklusjonen er entydig: Andelen av homofile i vestlige land er vesentlig lavere enn tidligere antatt, ja, mye tyder på at den ligger rundt 1%. Tallet gjelder stabilt homofile personer og inkluderer ikke biseksuelle eller heteroseksuelle med sporadisk homoseksuell atferd.

I juli 2003 offentliggjorde den norske Folkehelse resultatene fra den siste store Seksualvaneundersøkelsen her i landet. En slik nasjonal undersøkelse med flere tusen deltakere blir gjennomført hvert femte år. Det er den mest representative og pålitelige undersøkelsen som finnes for norske forhold, og den bekrefter at rundt 1% av den norske befolkning identifiserer seg selv som homofil.

For første gang inneholdt undersøkelsen spørsmål om seksuell orientering, og ikke bare om seksuell atferd. Dette er en viktig skjelling, siden mange av dem som har hatt sex med en av samme kjønn, ikke nødvendigvis har en homofil orientering. Undersøkelsen gav følgende interessante resultat: Blant nordmenn mellom 18 og 49 år identifiserer 1% seg selv som lesbisk/homofil, 1,1% som biseksuelle, 3,3% som heteroseksuelle med visse homofile innslag, mens 1,1% er usikker på sin seksuelle orientering. En rapport med nøkkeltallene fra Seksualvaneundersøkelsen kan leses på internett.²

I 2001 ble det i Oslo gjennomført en stor seksualvaneundersøkelse i regi av Folkehelse. En presentasjon av undersøkelsen ble gjengitt i Aftenposten under overskriften «Få skaphomser i Norge.»³ I denne undersøkelsen viste det seg at 1,75% av deltakerne kunne beskrives som lesbiske/homofile.

Undersøkelsen ble gjennomført i Oslo, Norges ubestridte homo-hovedstad. Fordi miljøet og tilbudet er mye større, og fordi det er enklere å leve åpent i en storby, flytter mange homofile til hovedstaden. Halvparten av alle homofile og lesbiske partnerskap blir f.eks. inngått i Oslo, enda byen bare har ca 12% av landets innbyggere. Det er derfor innlysende at tallene

i denne Oslo-undersøkelsen er atskillig høyere enn gjennomsnittet på landsplan.

Også NOVA-undersøkelsen «Ung i Norge» gir resultater nær 1%. Der går det fram at 0,8% av norske ungdommer i tyveårsalderen føler seg tiltrukket utelukkende av samme kjønn.⁴

Det er interessant at tallet 1% samsvarer med undersøkelser i andre vestlige land. I et stort forskningsprosjekt i **Storbritannia** blant nitten tusen personer svarte 1,4% av mennene og 0,6% av kvinnene at de hadde hatt minst ett homoseksuelt forhold i løpet av de fem foregående årene.

En undersøkelse i **Frankrike** blant tyve tusen personer ga nesten identiske tall: 1,4% av mennene og 0,4% av kvinnene hadde hatt sex med personer av samme kjønn i løpet av de fem foregående år.⁵

Etter å ha sammenholdt en rekke amerikanske undersøkelser konkluderer forfatteren av boka *Straight & Narrow?* med at ca 0,7% av befolkningen i USA til enhver tid lever homofilt eller lesbisk.⁶

Også i **Sverige** bekreftes tilsvarende tall. Boka *Sex i Sverige* gjengir resultatene av en stor seksualundersøkelse som det offentlige Folkhälsoinstitutet utførte.⁷ Der går det fram at antallet personer med utelukkende homoseksuell atferd er 0,5%

Myten om 10% eller 5% homofile bør for alltid være avlivet. Selv om ikke alle undersøkelsene ovenfor er direkte sammenlignbare, underbygger de alle den samme konklusjonen: Antallet stabilt homofile og lesbiske mennesker i befolkningen ligger trolig på rundt 1%.⁸

¹ Se eksempler i Bente Træen, *Forelskelse, sex og kjærlighet*, Gyldendal 1997, s. 75 og Stortingsmelding nr 25 (2000-2001), s. 39.

² www.fhi.no/file/pdf/Sex_Rapport_1987-2002.pdf

³ *Aftenposten*, 4. des 2001. De fullstendige resultatene av prosjektet ble publisert i november-utgaven 2002 av tidsskriftet *Journal of Sex Research*.

⁴ Sitert i *Fædrelandsvennen* 19. juni 2002.

⁵ De britiske og franske forskningsresultatene ble beskrevet i tidsskriftet *Nature*, 3. desember 1992, s. 407-412.

⁶ Se grundig dokumentasjon i Thomas E. Schmidt, *Straight & Narrow?*, Downers Grove 1995, s. 101-105.

⁷ *Sex i Sverige*, 1996, s. 175ff; se www.fhi.se og bruk nettstedets søkemotor.

⁸ Det er med forbauselse at man i oktober 2003 leser følgende utsagn på nettsidene til det statlige Læringscenteret for norske elever og lærere: «Det er vanskelig å fastslå hvor stor andel av befolkningen som er lesbiske og homofile, men på bakgrunn av forskning som er foretatt, tror man at 5-10% av befolkningen er homoseksuelle.» Er det noen som ikke har fulgt med i timen? Se http://skolenettet.ls.no/samliv/ressursbok/kap08_02.html

Hvordan oppstod myten om 10% homofile?

I flere tiår har det vært vanlig å hevde at ca 10% av befolkningen er homofile. Dette tallet har sin opprinnelse i den kjente Kinsey-rapporten fra 1948 om menns seksualitet. Alfred Kinsey kom fram til at 4% av den mannlige befolkningen lever som homofile hele sitt voksne liv, mens 10% har homofil atferd i minst tre år. For kvinner fant han at tallene var 2% og 5%.

På dette grunnlaget begynte det å danne seg en myte om at 10% av befolkningen er homoseksuell. Det er tankevekkende at tallet ble brukt ukritisk i nesten 50 år for å beskrive antallet homofile i befolkningen – enda mange var klar over at det var en fordreining av Kinseys forskningsresultater.

I tillegg til at tallene i Kinsey-rapporten er blitt misbrukt, er tallene i seg selv upålitelige. Dette har flere årsaker. En viktig metodesvakheter var at Kinsey rekrutterte frivillige gjennom annonser, i stedet for å basere intervjuene på et representativt utvalg av befolkningen. En annen alvorlig svakheter var at ca 25% av mennene i undersøkelsen var kriminelle som satt eller hadde sittet i fengsel. All erfaring viser at forekomsten av homoseksuell atferd er atskillig større i fengsler o.l. enn i resten av samfunnet. Undersøkelsen var derfor på ingen måte representativ for befolkningen som helhet.

Underlig nok ble disse grunnleggende svakhetene ved Kinsey-rapporten nesten aldri nevnt og fikk heller ikke følger for dens anseelse og anvendelse.

Faktainformasjonen ovenfor finnes blant annet i boka *Straight & Narrow?* av Thomas E. Schmidt, IVP 1995, s. 102.

Litt statistikk

Sannsynligvis finnes det rundt 1% homofile og lesbiske i Norge. (Se teksten «Hvor mange er homofile?» på denne siden.)

Ifølge Statistisk Sentralbyrå bor det ca 3,6 millioner mennesker i Norge over 15 år. 1% av dette tallet tilsvarer 36 000 personer. Omkring 2500 lesbiske og homofile lever i registrerte partnerskap.

Ifølge nettsidene til «Landsforeningen for Lesbisk og Homofil Frigjøring» (LLH – www.llh.no) har organisasjonen i underkant av 2000 medlemmer og 15 lokale lag. Det betyr at ca 6% av norske homofile er medlemmer i LLH.

«Åpen Kirkegruppe» er en underavdeling av LLH og har ifølge sine nettsider ca 210 medlemmer rundt om i Norge. Gruppen har lokale lag i seks byer (www.apenkirkegruppe.org).

Katolsk tenkning

Pavestolen offentliggjorde 31. juli 2003 en uttalelse mot å gi rettslig anerkjennelse av homofile samboerskap og å likestille dem med ekteskap. Det vil være i strid med statens forpliktelser. «Ingen ideologi kan frata den menneskelige ånd vissheten om at et ekteskap bare kan inngås mellom to personer av forskjellig kjønn.» Homofile personer skal møtes med respekt, men dette må ikke føre til anerkjennelse av homofilt samliv. Det er en grunnleggende forskjell på homofile forhold som privat fenomen og forbindelser som godkjennes lovmessig.

Om adopsjon sies det at fraværet av kjønnslig bipolaritet hindrer barns naturlige utvikling fordi de ikke får oppleve en far eller en mor. Dette er i strid med det prinsipp som også er anerkjent av FN's Barnekonvensjon: Barnets interesser skal settes i høysetet.

Uttalelsen kan leses på www.katolsk.no/info/jp2/20030731.htm

Hva sier Bibelen om homo

A) 1 Mosebok 1–2 + Matteus 19

Skapelsesberetningen i 1 Mosebok 1-2 er utgangspunktet og en viktig nøkkel for å forstå Bibelens lære om seksualitet og samliv:

Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem. Gud vel-signet dem og sa til dem: «Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden og legg den under dere!» (...) Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett. 1 Mos 1,27-28 og 2,24.

Her fremheves fire vesentlige elementer ved den bibelske undervisningen om samliv og ekteskap:

- Opprettelse av en ny sosial enhet («forlate far og mor»),
- Personlig hengivelse og troskap («holde seg til»),
- Seksuelt samliv («være ett»),
- Barn som en mulig og naturlig frukt av samlivet («vær fruktbare»).

Jesus bekrefter skaperordningen som vi finner i GT:

Jesus svarte: «Har dere ikke lest at Skaperen fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne og sa: Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett. Så er de ikke lenger to; deres liv er ett.» Matt 19,4-6.

Det livslange samlivet mellom mann og kvinne, presentert i 1 Mosebok 1-2 og av Jesus, er Skaperens design for seksuelt samliv. I hele Bibelen blir dette holdt fram som Guds gode skapervilje. Ved syndefallet fikk imidlertid menneskelivet en grunnskade som preger alt og alle – også seksualiteten og dens varierte uttrykksformer. Alle mennesker som vil leve et liv etter Guds vilje, blir av Jesus kalt til å «fornekte seg selv, ta sitt kors opp hver dag og følge meg» (Luk 9,23). I vår individualistiske nytelseskultur er dette et utfordrende perspektiv for enhver kristen.

Nedenfor vil de fem bibelavsnittene som taler mest direkte om homoseksualitet, bli drøftet. En del kristne har de siste årene tolket disse versene på en slik måte at de mister sin aktualitet for vår tid. Noen av disse tolkningene vil derfor bli kommentert.

GJELDER GT I DAG?

Hvilke bud i GT er forpliktende for kristne, og hvilke er ikke? Det klassiske svaret er dette: GT inneholder tre hovedtyper av bud og lover: a) Offerlover og renhetsforskrifter som angikk jødisk tro og fromhetsliv. b) Sivile lover som regulerte samfunnslivet i Israel. c) Moralbud som har allmenn gyldighet og ikke er bundet til jødisk gudstjeneste og samfunnsliv. Siden Jesus er oppfyllelsen av punkt a), og kirken ikke er en politisk stat (punkt b), er det bare moralbudene som forplikter kristne i dag.

En grunnleggende nøkkel er at utsagn i GT som er bekreftet i NT, fortsatt gjelder for kristne i dag. Vi må alltid lese GT i lys av NT.

B) 3 Mosebok 18,22 og 20,13

Du skal ikke ligge med en mann slik som en ligger med en kvinne. Det er en styggedom. 3 Mos 18,22.

Når en mann har omgang med en annen mann slik som en har omgang med en kvinne, har de begge gjort en avskyelig gjerning. 3 Mos 20,13.

Kirkens vanlige tolkning av disse versene har vært at homoseksuelle handlinger er en form for atferd som Gud forbyr. Det nye testamente bekrefter at forbudet mot homoseksuell atferd er en del av den kristne etikk. Forbudet i 3 Mos 18 og 20 kan derfor ikke reduseres til kun å gjelde atferd relatert til kultiske renhetsforskrifter o.l. som ble avskaffet som et resultat av Jesu frelsesverk (jfr Hebreerbrevet).

NYTOLKNING 1: I vår tid hevder noen at disse versene dreier seg om praksis i forbindelse med avgudsdyrkelse og tempelprostitusjon, ikke om homoseksualitet slik vi kjenner den. Man hevder at «styggedom/avskyelig gjerning» (som er det samme ordet på hebraisk) vanligvis omhandler avgudsdyrkelse. Det var derfor Gud forbød det. Homoseksualitet i seg selv var ikke problemet, det var bare forbudt når det foregikk som ledd i avgudsdyrkelse.

RESPONS: En slik tolkning er uholdbar:

1) Forbudet mot homoseksuell atferd i 3 Mos 18 og 20 står sammen med andre seksuelle synder som f.eks. hor, incest og omgang med dyr. Alle disse syndene (inkl. homoseksuell atferd) blir både i GT og NT konsekvent beskrevet som brudd på Guds vilje. Det gjelder også der hvor avgudsdyrkelse ikke er en del av sammenhengen.

2) Det er riktig at det hebraiske ordet for «styggedom/avskyelig gjerning» (*toevah*) opptrer mange ganger i kultisk sammenheng. Men det blir også brukt mer enn 20 ganger i GT uten at det er snakk om avgudsdyrkelse, se f.eks. 1 Mos 43,31; 46,34; Ordsp 6,16 og 11,1. Det er derfor tydelig at *toevah* ikke bare dreier seg om handlinger relatert til avgudsdyrkelse.

3) Hvis det som er beskrevet i 3 Mos 18 og 20 *bare* er forbudt i forbindelse med avgudsdyrkelse, blir konsekvensen at handlingene er tillatt i andre sammenhenger. Men det ville bety at flere handlinger som også blir beskrevet i disse kapitlene – for eksempel hor, incest og omgang med dyr – ville være akseptable hvis de bare ikke skjedde i sammenheng med avgudsdyrkelse. Ingen seriøs bibelleser vil trekke en slik konklusjon.

- I 3 Mos 18 og 20 blir det foreskrevet dødsdom for en rekke synder – blant annet for heteroseksuell hor og for homoseksuell atferd. I Det nye testamente er dødsstraff som menighetens domsreaksjon avskaffet. De som ønsker å lese mer om dette, kan finne en kort og informativ tekst på www.homofili.com under «Bibel, teologi og etikk».

C) Romerbrevet 1,26–27

Derfor overgav Gud dem til vanærende lidenskaper. Kvinnene gav seg hen til unaturlig kjønnsliv istedenfor det naturlige. På samme måte sluttet mennene å ha naturlig samliv med kvinner og brente i begjær etter hverandre. Menn drev utukt med menn, og de måtte selv ta straffen for at de var kommet slik på avveier. Rom 1,26-27.

Kirkens vanlige tolkning har vært at Rom 1,18-32 beskriver hva som skjer når menneskene vender seg bort fra Gud og hans vilje. Som ett av flere eksempler nevner Paulus også seksualitet på avveier. Homoseksuell atferd er ikke synden framfor alle andre, men er likevel «mot naturen» (oversatt «unaturlig» på norsk) og går på tvers av Skaperens vilje med sitt skaperverk.

NYTOLKNING 1: I vår tid hevder noen at Rom 1,26-27 kun avviser homoseksuell atferd hos *heterofile* mennesker som av en eller annen grunn velger å leve homofilt.

RESPONS: Tolkningen er uholdbar blant annet av følgende grunner:

1) Når Paulus sier at «de brente i begjær etter hverandre», er det ingenting som tyder på at han beskriver heterofile menn som eksperimenterte med homoseksualitet. Det ville dessuten bryte med alt det Paulus har skrevet om Guds lov, dersom homoseksuell atferd skulle være forkastelig for noen, mens nøyaktig samme atferd for andre skulle være gudvillet og god.

2) I Rom 1,18-32 beskriver Paulus det som har skjedd med menneskeheten etter syndefallet – bl.a. hvordan forholdet til Gud og forholdet mellom kjønnene er blitt skadet. Han skildrer hvordan «mennesket» er kommet på avveier og handler på tvers av Guds opprinnelige skapervilje. Paulus taler altså ikke her om heterofile enkeltpersoner som velger homoseksuell atferd.

3) At Paulus taler prinsipielt og generelt understrekes ved at han i v. 26-27 ikke bruker de vanlige ordene for kvinner og menn, men to ord som betyr «av hunkjønn, kvinnelig» og «av hankjønn, mannlig». Samme språkbruk finner vi i 1 Mos 1,27 om skapelsen av mennesket i den greske oversettelsen av GT (Septuaginta). Slik fokuserer Paulus nettopp på mennesket som art og ikke på enkeltindivider.

NYTOLKNING 2: I vår tid hevder noen at Paulus bare taler om en spesiell type homoseksuell atferd, nemlig erotiske forhold mellom menn og yngre tenåringsgutter, kalt *pederasti*. Slike forhold var ganske vanlige i den greske kulturkrets. Dette argumentet kobles gjerne sammen med påstanden om at Paulus trolig ikke kjente andre former for homoseksualitet, og at det derfor bare var denne han kunne uttale seg om.

omofili?

De som ønsker å gå mer i dybden, kan finne gode norske artikler om disse bibeltekstene på:

- www.homofili.com
- www.tilhelhet.no
- www.mf.no/om_MF/dokumenter/larerrad/homofili_1993.html

På engelsk:

- www.leaderu.com/jhs/dallas.html (under «Scriptural Arguments»)

Se også litteraturlista på side 15.

RESPONS: Tolkningen er uholdbar blant annet av disse grunnene:

1) Det at Paulus i v. 26 også nevner kvinnelig homoseksualitet, viser med all tydelighet at han snakker om noe annet enn erotiske forhold mellom menn og gutter.

2) Når v. 27 sier at «de brente i begjær etter hverandre», kan det vanskelig tolkes som en beskrivelse av seksuelle forhold der menn utnyttet unge gutter.

3) Hvis Paulus egentlig ønsket å uttale seg om forhold mellom menn og gutter, hvorfor brukte han ikke da like godt ordet *pederasti*? Det var et kjent gresk ord i Paulus' samtid.

4) Paulus og hans samtid var godt kjent med ulike former for homoseksuell atferd, blant annet stabile parforhold mellom voksne menn. Teksten «Hva visste Paulus om homofili?» på side 4 i dette bladet dokumenterer det.

NYTOLKNING 3: Noen hevder at Rom 1 taler om kultisk homoseksualitet, i avgudstempler, og ikke om homofile mennesker som tilber den ene sanne Gud.

RESPONS: Tolkningen er uholdbar blant annet av følgende grunner:

1) Omtalen av homoseksualitet i v. 26-27 står i direkte sammenheng med listen over brudd på Guds vilje i v. 29-31. Alt som nevnes der, er *etiske* synder på det mellommenneskelige plan, ikke *kultiske* synder knyttet til et tempel. Det er altså ikke avgudsdyrkelse i templer som konfronteres, men *etikk*.

2) Homoseksualitet som del av hedensk tempelpraksis var lite kjent i Roma. Det ville dessuten være ytterst merkelig om Paulus skulle innlede en referanse til slike fenomener ved å peke på *kvinnelig* homoseksualitet, som så å si var ukjent i kultisk sammenheng.

D) 1 Korinterbrev 6,9–11 + 1 Timoteusbrev 1,9–11

Verken de som lever i hor, avgudsdyrkere, ekteskapsbrytere eller menn som ligger med menn [gresk: arsenokoites] eller lar seg bruke til dette, verken tyver, pengegriske, drukkenbolter, spottere eller ransmenn skal arve Guds rike. Slik var noen av dere en gang. Men nå er dere blitt vasket rene, dere er blitt helliget, ja, rettferdige for Gud i Herren Jesu Kristi navn og ved vår Guds Ånd.

1 Kor 6,9-11.

... menn som driver hor eller har utuktig omgang med menn [gresk: arsenokoites] (...) og hva det ellers kan være som strider mot den sunne lære. Dette sier jeg i samsvare med evangeliet ... 1 Tim 1,10-11.

Kirkens vanlige tolkning: Disse to bibelstedene inneholder en liste over konkrete synder som truer menigheten og som hindrer folk fra å «arve Guds rike», dvs. bli frelst. Konsekvensene av å leve i bevisst ulydighet mot Guds bud og i uoppgjort synd er dramatiske. Det gjelder homoseksuell atferd, men det gjelder like mye heteroseksuell umoral, samt andre synder.

Alle mennesker har et desperat behov for syndsbekjennelse og tilgivelse i møte med Guds hellighet. Heldigvis finnes det håp for alle som vender seg til Herren: Teksten ovenfor (1 Kor 6,11) viser at det går an å bli «vasket rene», «helliget» og «rettferdige» i Jesu navn og ved Guds Ånd.

NYTOLKNING: Det blir ofte hevdet i vår tid at ordet som er brukt om homoseksualitet i 1 Kor 6,10 og 1 Tim 1,10 er sjeldent og vanskelig å tolke. Vi kan derfor ikke være sikre på hva Paulus egentlig mente, sier det.

RESPONS: Argumentet holder ikke mål av følgende grunner:

1) Det greske ordet som Paulus bruker (*arsenokoites*) er sammensatt av to deler: *arsen* (hankjønn, mann) og *koi-tazo* (bringe til sengs, ligge med). En ordrett oversettelse blir derfor «hankjønn-samligger» eller «en mann som ligger med en mann». Ordet er dannet ved å sette sammen to ord fra forbudet mot homoseksualitet i 3 Mosebok (i den greske oversettelsen Septuaginta):

- «meta arsenos ... koiten gynaikos» (3 Mos 18,22) «ligge med en mann ... slik som en ligger med en kvinne»
- «koimethe meta arsenos koiten gynaikos» (3 Mos 20,13) «ha omgang med en mann slik som med en kvinne»

2) Ordet *arsenokoites* (hankjønn-samligger) er et generelt begrep om homoseksualitet som ikke sier noe om alderen til de involverte, eller at det foregår i form av prostitusjon eller avgudsdyrkelse. Både i 1 Kor 6,9 og 1 Tim 1,10 brukes ordet om homoseksuell atferd generelt, som del av en opplisting av ulike handlinger som er i strid med Guds skapervilje.

3) I 1 Tim 1,9c-10 er det tydelig at de 10 bud (4.-8. bud) ligger til grunn for listen over synder. Slik blir det klart at både heteroseksuell umoral og homoseksuelt samliv rammes av det 6. bud: «Du skal ikke bryte ekteskapet.»

I tillegg til de fem tekstene som er behandlet her, finnes det i Bibelen en lang rekke tekster som handler om Guds plan for ekteskapet og seksuallivet generelt. Det går en klar linje fra Skaperens vilje i 1 Mos 1–2 til Loven i GT via Jesus fram til Paulus. De fem homofili-tekstene er på en måte et ekko av et mye større utvalg av tekster om seksualitet i både GT og NT.



Livshistorier

I de senere år har mediene gjengitt mange intervjuer og vitnesbyrd fra kristne homofile som velger å inngå partnerskap med en person av samme kjønn. I dette ressursbladet ønsker vi å gi noen smakebiter av vitnesbyrd fra folk som forteller en annen historie.

Vi vil også anbefale linker til nettsteder med tallrike livshistorier fra menn og kvinner som tidligere levde homofilt. Se for eksempel www.anotherway.com og www.exodus-international.org (Information/Testimonials) som inneholder en lang rekke livshistorier. På www.homofili.com finnes det noen norske livshistorier, samt linker til flere nettsteder med vitnesbyrd.

Historiene viser at de fleste som opplever endring i atferd og følelser, gjør det gjennom en lang prosess. Det skjer sjelden plutselig. Å forespeile lettvinde løsninger er derfor urealistisk og uærlig. Og de som ikke opplever den forandringen de lengter etter, trenger desto mer støtte fra venner og det kristne fellesskapet.

Personlige erfaringer kan aldri være avgjørende når vi

skal bedømme rett og galt i etiske spørsmål. Men livshistoriene til folk som tidligere levde homofilt, viser tydelig at virkeligheten er mer nyansert enn man kan få inntrykk av i den norske homofildebatten. Dessuten viser disse livshistoriene at det finnes håp for dem som ønsker å jobbe for en forandring i sine liv.

«Ny identitet som mann»

«Ifølge egen erfaring er det mulig å gå veien fra homofili til heterofili; fra brutthet til aktiv gjenoppsettelse og voksende helhet som mann og menneske.

Etter en på alle måter normal og god oppvekst opplevde jeg i sene ungdomsår «plutselig» og uforståelig begynnende identitetsproblemer. Forsøk på å finne ut av dette førte til et «splittet følelsesliv», og snart kom jeg i kontakt med storbyens «homofile miljø». Var jeg omsider «kommet hjem»?

Nye vennskap og «ny identitet» fylte tydelig noen av mine grunnleggende behov – trodde jeg. Jeg oppfattet

meg nå som «homofil/overveiende homofil», og opplevde at jeg var del av et kreativt og frodig miljø med mange spennende mennesker. Likevel følte jeg meg aldri helt hjemme.

(...)

I årene som gikk, fikk jeg kontakter innen ulike kristne sammenhenger og kunnskap som gav meg økende forståelse for følelsesmessige behov og mekanismer. Jeg fant sannsynlige årsaker i mitt eget liv som etter hvert hadde gitt meg en «homofil identitet». Jeg forstod til slutt at jeg, enkelt sagt, hadde erotisert mine følelsesmessige behov og forsøkt å finne bekreftelsen jeg trengte hos mitt eget kjønn. (...)

Jeg var homofil, men var det likevel ikke. (...) Jeg valgte å ta imot Guds kjærlige gjenoppsettelse og ble trygg i en ny identitet som mann.»

Utdrag av leserbrev fra «Synzugus» i *Vårt Land*, 16. febr 1999.

Skapt sånn ... eller blitt sånn?

Medie-sensasjoner som forstummet

Massemediene har ved flere anledninger de siste årene fortalt at forskere trolig hadde funnet det endegyldige svaret på årsaken til homofili. På begynnelsen av 1990-tallet ble det proklamert i media over hele verden at «Anlegg for homofili ligger i hjernen», og et par år senere: «Homo-genet er funnet». Ingen av delene viste seg å holde stikk. Den aktuelle forskningen var beheftet med grunnleggende metodesvakheter, og nye undersøkelser viste at det ikke fantes grunnlag for slike påstander.¹

Utover på 1990-tallet var det mange som brukte hjerne- og gen-teoriene for alt de var verd – også i kirkelig sammenheng. Målet var å få folk til å akseptere denne tankerekken: det som er medfødt, er naturlig; og det som er naturlig, må være etisk forsvarlig og godt.

Motargumenter

Et sterkt argument mot gen-teorien som hovedforklaring er de undersøkelser som har vært gjort blant en-eggede tvillinger. Den hittil beste undersøkelsen ble gjennomført i Australia i år 2000.² Av nesten 5000 tilfeldig utvalgte voksne tvillingpar som deltok, var det 49 en-eggede par hvor minst den ene var homofil. Samtlige par hadde vokst opp i samme hjem. Bare i 6 av tvillingparene var også den andre homofil, dvs. 12%. Hvis homofili primært skulle være genetisk betinget, ville vi ha forventet et resultat der langt flere en-eggede tvillingpar hadde samme homofile orientering. Det må altså være andre faktorer enn gener som er avgjørende for om noen utvikler en homofil orientering.

Denne erkjennelsen har imidlertid fått liten oppmerksomhet i massemediene. Fortsatt lever derfor mange i den troen at homofili skyldes gener eller hjernestruktur.

Faktum er at sammenhengen mellom gener og menneskelig atferd på alle livsområder er mye mindre opplagt enn det mange trodde for få år siden. De fleste forskere er derfor enige om at utvikling av homofil orientering skyldes «et komplekst samspill av biologiske, psykologiske, sosiale og kulturelle faktorer som påvirker hverandre gjensidig».³ Det dreier seg blant annet om faktorer knyttet til oppvekst og identitetsutvikling, om forholdet til mor eller far og til jevnaldrende av samme kjønn, om opplevelser og påvirkninger i barndom og

ungdom, seksuelle overgrep fra jevnaldrende eller eldre personer,⁴ muligens en delvis eller indirekte arvelig predisposisjon, osv.

Det er underlig å se hva slags teologi og vitenskap som blir presentert av en del kristne: Med den største selvfølgelighet blir det hevdet at homofile er skapt sånn fra Guds hånd. Kunnskap om nyere forskning angående årsaker til homofili synes å være helt fraværende. Dessuten ser man bort fra det faktum at vi lever i en verden preget av syndefallets konsekvenser. Det er åpenbart nødvendig å minne om den bibelske sannhet at ikke alt i menneskelivet er villet av Gud.

Man kan selvsagt ikke utelukke muligheten for at det en gang i fremtiden blir påvist en klar sammenheng mellom gener og seksuell orientering. Om så skulle skje, betyr det likevel ikke at homofile har grønt lys for å leve på tvers av Bibelens bud og ordninger. Det samme gjelder naturligvis også folk med genetiske særtrekk på andre livsområder.

Essens eller konstruksjon?

I takt med utviklingen innen genforskningen – hvor teorien om et «homo-gen» må betraktes som forlatt – er de homofiles talsmenn blitt stadig mindre ivrige etter å understreke eventuelle arvelige faktorer.⁵ Dette er en interessant utvikling, siden «født sånn»-argumentet har vært et av de aller mest brukte de siste 25 årene.

En viktig grunn til at mange homofile ikke lenger påstår at de er «født sånn», er den omfattende debatten om seksuell *essensialisme* og *konstruksjonisme*. Er vår seksuelle orientering medfødt som en uforanderlig *essens* i vår personlighet, eller er den *konstruert* på grunnlag av oppvekst, påvirkninger og personlige valg?⁶

Stadig flere – både homofile og andre – heller nå til den siste teorien: I samspill med kultur og samfunn er vi selv med på å forme våre liv og våre seksuelle preferanser. Vi utvikler oss hele tiden, og vi er ikke bundet av noen medfødt legning. Enhver må ha full frihet og rett til å velge sine seksuelle uttrykksformer i ulike faser av livet – heterofil livsstil i én fase, homofil i en annen fase, kanskje biseksuell i en tredje, osv.

I alle typer ungdomsmiljøer i dag lyder følgende budskap: «Eksperimentér! Vær fleksibel! Utforsk mangfoldet! Gled deg over ditt seksuelle potensial!» Uten tvil

virker dette budskapet tiltrekkende på mange unge. En norsk spørreundersøkelse fra februar 2003 antydte for eksempel at tre av ti heterofile jenter under 30 år (og én av ti gutter) kunne tenke seg å ha sex med en person av samme kjønn.⁷ Flere sexologer bekrefter at biseksualitet oppleves som trendy i mange ungdomsmiljøer.⁸

Queer theory

Den konstruksjonistiske retningen i seksualdebatten kalles ofte «queer theory» eller «skeiv teori». I sin radikale form sier den at *all* seksuell atferd – også den heterofile – i utgangspunktet er en sosial konstruksjon som er lært, og altså ikke medfødt. Det finnes ikke heterofile og homofile *personer*, bare heterofil og homofil *atferd*.⁹ Eksperimentering, mangfold og ubegrenset valgfrihet blir viktige stikkord. Queer theory har hatt stort gjennomslag i flere akademiske miljøer de siste 10-15 årene, og en del av synspunktene siver nå ut i allmennkulturen.¹⁰

En grundig kritikk av queer theory finnes på www.homosexuelt.com under rubrikken «Vi granskar».

¹ Se grundig dokumentasjon i *The Gay Gene?*, en interessant artikkel på www.leaderu.com/jhs/satinover.html

² Bailey, Dunne, Martin, i: *Journal of Personality and Social Psychology* 78 (2000), s. 524-536, gjengitt i Robert A.J. Gagnon, *The Bible and Homosexual Practice*, Abingdon Press 2001, s. 404-405.

³ *Homofili i Kirken*, Kirkens Informasjonstjeneste 1995, s. 48. En oversikt over forskningen finnes på s. 47-63.

⁴ *Journal of the American Medical Association* trykket i 1998 en oversiktsartikkel over 166 studier som er gjort angående misbruk av gutter. Artikkelen viser bl.a. at tenåringsgutter som blir seksuelt misbrukt av menn, senere i livet definerer seg som homofile med opptil sju ganger større sannsynlighet enn andre gutter. W.C. Holmes m.fl., «Sexual Abuse of Boys», *JAMA* 280, s. 1855-1862.

⁵ Se f.eks. LLH's blad *Blikk*, 3/1999, der daværende LLH-leder Knut Røang er kritisk til påstanden om at homofile er «fødd slik».

⁶ Se fremstillingen i boka *Homofili i Kirken*, s. 45-47 og 59-60, samt kapitlene «Homoseksualitet mellom biologi og kultur» (s. 303-324) og «Queer-teori: Asymmetriske identiteter» (s. 325-354) i *Norsk homoforskning*, Universitetsforlaget 2001.

⁷ *Dagsavisen*, 4. feb. 2003, www.dagsavisen.no/innenriks/2003/02/709991.shtml

⁸ *Dagsavisen*, 4. feb. 2003.

⁹ Se f.eks. intervju med den amerikanske samfunnskritikeren Gore Vidal i tidsskriftet *Samtiden*, 3/2002, s. 5. Liknende synspunkter finner man i en brosjyre fra FN's befolkningsfond, UNFPA. Der hevdes det at «å være en mann eller kvinne er ikke grunnleggende bestemt av biologisk kjønn, men av kultur.» Referert i avisen *Dagen*, 23. juli 2003.

¹⁰ Se f.eks. boka *Homofili* av Nils Axel Nissen, Gyldendal 2001.

– Seksuell orientering er ikke fastlåst

Det er for få nyanser i debatten, mener psykiater Arne Austad.

Austad er psykiater og deler sin arbeidstid likt mellom Modum Bads Nervesanatorium og egen psykiaterpraksis i Porsgrunn. Fra 1993 var han medlem av arbeidsutvalget som skrev innstillingen *Homofile i kirken* til Bispemøtet i 1995.

– Vi må prøve å lytte til andres synspunkter selv om vi er uenige, sier han. – Hele arbeidet i utvalget fant sted i en åpen og respektfull tone, og alle fikk si hva de mente uten å bli hudflettet. Selv fikk jeg en innsikt i den homofile kulturen som jeg ikke hadde fra før. Det som manglet i utvalget, var homofile som har valgt en annen vei enn å stå fram som homofile. Jeg savnet å høre stemmen til den gruppen av homofile som velger å leve i sølibat.

– Var det fordi man ikke ville ha noen med eller fordi man ikke fant noen?

– Hvordan kan man finne dem som lever skjult med sin legning? Det krever stort mot å stå fram og si at man har valgt en annen vei. Jeg har senere møtt flere homofile som har endret orientering, og har også fått del i deres erfaringer, men det var etter at utvalgsarbeidet var over.

– Noen gir inntrykk av at enten er man heterofil eller så er man homofil. Sett med psykiaterøyne, – er det så enkelt?

– Nei, det er for snevert. Mellom de to ytterlighetene er det et spekter hvor de fleste definerer seg på den heteroseksuelle siden. En stor gruppe kalt biseksuelle befinner seg på en glideskala hvor man kan kjenne draging til begge kjønn. Anerkjente forskere har konkludert med at seksuell orientering ikke er fastlåst, og i faglitteraturen er det beskrevet at man kan skifte seksuell orientering. Vi kjenner jo i dag til kjendiser som gjør det. Det ligger i kulturen at det er mer aksept for seksuell eksperimentering. Likevel er det mange som kjenner seg som rent homofile. De opplever ikke å ha noe valg, sier Austad.

– Homofili er nå strøket fra den psykiatriske diagnoselista. I faglig sammenheng ville det i dag være en provokasjon å behandle noen for homofili. Det blir betraktet som etisk forkastelig blant psykiatere.



«Jeg har møtt flere homofile som har endret orientering, og har også fått del i deres erfaringer.»

De homofile har fått stor makt og innflytelse i faglige kretser og har sine egne underutvalg innenfor de store profesjonsforeningene i mange land. De vil bekjempe holdninger som sier at homofili kan behandles. Terapitilbud blir sett på som et angrep på homofile.

– Vi hører for tiden lite om at det skulle finnes et homofili-gen.

– Ja, mitt inntrykk er at det legges mindre vekt på genetiske faktorer nå. I dag legges det mest vekt på sosiologiske og kulturelle faktorer. Det regnes for øvrig ikke som helt legitimt å forske på teorier om sammenheng mellom oppvekstforhold, foreldrerelasjoner og homofil utvikling. Mitt eget hovedperspektiv er at

homofil seksuell orientering har en utviklingshistorie hvor disponerende biologiske faktorer samspiller med psykologiske, familiære, sosiale og kulturelle faktorer. Den psykologiske prosessen rundt dannelsen av en homofil identitet er kompleks og påvirkes i stor grad av den omgivende kultur. De homofile utgjør ikke en ensartet gruppe, men dekker et stort spekter med alle overganger fra rent homofile til rent heterofile.

– Er det noe i den offentlige homofilidebatten som frustrerer deg?

– Ja, at bare argumenter fra ytterpunktene kommer fram. Saken er mer komplisert og sammensatt enn man får inntrykk av. Det er lite rom for nyanser og lite åpenhet for å lytte til andre. Respekten og den lyttende holdningen som vi hadde i homofiliutvalget, er borte i mediedebatten. Det var et språk i utvalget, men der var kommunikasjonen mer åpen, fordømsfri og respektfull enn utenfor, sier Austad.

Selv om han ikke behandler noen for homofili, kommer temaet opp i mange av de samtaleene han har i sitt arbeid.

– Det er viktig for meg å stille spørsmål rundt seksuelle følelser, ikke gi ferdige svar og trekke konklusjoner for tidlig. Terapikulturen er utforskende etter sin natur. Mange unge mennesker er usikre på sin seksuelle orientering og trenger tid på å finne seg selv. Noen konkluderer alt for tidlig når de kjenner seksuell draging til eget kjønn. Jeg har sett opplysningsmateriell fra homofile organisasjoner som hevder at det å ha homofile følelser er ensbetydende med å være homofil. Det skaper et visst press på å stå åpent fram og leve ut sine følelser, lenge før legningen er fastlagt. Når denne holdningen målbæres av terapeuter i møte med ungdom som famler og prøver seg fram, blir det galt. Da blir det ikke rom for at den enkelte må finne sin egen vei, med respekt også for dem som velger å leve skjult med sine følelser eller vil kjempe for å endre seg, sier Arne Austad.

Tekst og foto: Stein Gudvangen

Medvandring

I møte med andre mennesker – selvsagt også homofile – må hver av oss gjøre vårt ytterste for å kommunisere gode bibelske holdninger: «Jeg vil deg vel. Jeg forakter eller fordømmer deg ikke, selv om jeg skulle være uenig med deg. Du er nøyaktig like verdifull som meg og like høyt elsket av Gud. Som mennesker skapt i Guds bilde er vi i samme båt, med mange av de samme gleder, problemer og utfordringer. Alle trenger vi like mye av Guds veiledning, kjærlighet og tilgivelse.»

Som kristne må vi både bygge broer og trekke grenser. I møte med enkeltmennesker kaller Gud oss til å bygge broer av åpenhet, tillit og respekt. I møte med pressgrupper som ønsker at vi skal oppgi vår bibelske overbevisning, er vi kalt til ydmykt å trekke grenser: Hit, men ikke lenger. Det dreier seg om kristen nestekjærlighet og bibelsk fasthet på samme tid. I alle etiske spørsmål må vi, som Jesus, ferdes på to parallelle spor: nåde og sannhet.

Gode artikler på internett:

- *Someone I love is gay: How family and friends can respond*, utdrag av boka med samme tittel i litteraturlista på s. 15: www.exodus-international.org/library_friends_02.shtml
- *Help for friends and families of gay people*: www.truefreedomtrust.co.uk/testimony13.html
- *Caught in the middle: How to talk about homosexuality*: www.exodus-international.org/library_friends_04.shtml
- *Called to the Closet: God's Heart for Gay and Lesbian Youths*: www.youthspecialties.com/articles/topics/sexuality/closet.php
- Flere artikler finnes på: www.exodus-international.org/library_friends.shtml

Noen råd for dem som sliter med uønskede seksuelle følelser:

- Ikke slå deg til ro med å sitte alene i det skjulte mens du ber Gud om en forandring. For de fleste er det helt avgjørende å åpne seg for et annet menneske som kan støtte med samtale, bønn og medvandring. Gå ikke alene med «hemmeligheten» din.
- Lær av andres livshistorier, blant annet ved å bruke nettadressene i dette bladet. Les bøker om disippelskap, seksualitet og sjelesorg.
- Prøv å finne et fellesskap hvor deltakerne støtter hverandre i sin vandring mot seksuell avklaring. www.tilhelhet.no inneholder adresser til noen av gruppene som tilbyr medvandring til folk som sliter med uønskede seksuelle følelser.
- Et menneskes identitet ligger ikke i seksualiteten. Som kristne har vi vår dypeste identitet i Kristus. Sammen med

Ham kan vi leve gode og meningsfulle liv, selv om vi skulle oppleve at våre drømmer om endring ikke går i oppfyllelse.

Verdifulle artikler:

- *The difficult task of accepting our true identity*: www.exodus-international.org/library_additionalarticles_07.shtml
- Se også tre grundige artikler om identitet på www.tilhelhet.no («Ressurser»)
- *Some things you should know about the journey out of homosexuality*: www.newdirection.ca/a_primer.htm
- *Mye godt og balansert stoff beregnet på ungdom finnes på*: www.becomingreal.org og www.freetobeme.com
- *Flere tekster finnes på*: www.exodus-international.org/library_counseling.shtml

Homofili og selvmord

Selvmord er et svært alvorlig og følsomt tema som dreier seg om livet og fortvilelsen både til enkeltmennesker og til deres familie og venner. Formålet med denne artikkelen er å gi saklig informasjon og ny innsikt i dette temaet, som ofte preges av synsing.

Noen personer og grupper bruker selvmordsstatistikk som et argument for å presse kristne til å endre sin forpliktelse på bibelsk etikk. Det finnes gode grunner for å motstå slikt press. Informasjonen nedenfor vil trolig vise at det er en grov overforenkling å legge ansvaret for selvmord blant homofile på bibelsk teologi og etikk.

Når det er sagt, er det likevel liten tvil om at en del kristne trenger å bearbeide sine holdninger til homofile medmennesker. Hvis man har en klar overbevisning om rett og galt i seksualetikken, er det avgjørende at man gir uttrykk for sine meninger med respekt og forståelse. Ikke minst gjelder det i møte med unge mennesker som kan være usikre og fاملende i forhold til sin seksualitet. Fortielse og frykt, fordømmelse og utstøtelse, taushet og bagatellisering må derfor aktivt bekjempes i kristne miljøer. Det er fullt mulig å motarbeide slike holdninger samtidig som man fastholder sin forpliktelse på en klassisk bibelsk seksualetikk – sannheten tro i kjærlighet.

Prosessen fram mot et selvmordsforsøk er alltid kompleks og svært sammensatt. Enkle forklaringer (og anklager) må derfor unngås.

Det er ofte usikkerhet forbundet med statistikker og sammenligninger, og det gjelder også her. NOVA-rapportens tall må brukes med forsiktighet på grunn av rapportens metodesvakheter,¹ og anslagene i teksten nedenfor må heller ikke leses som siste ord i saken.

Ny fase?

Selvmordsforsøk ser ut til å være mer vanlig blant homofile enn i resten av befolkningen. Hvorfor? Den vanlige forklaringen har hittil vært at det kommer av fordommer, diskriminering og «homofobi» som de

møter i samfunnet. Etter hvert som homofili er blitt stadig mer akseptert, blir det vanskelig å opprettholde dette som den eneste forklaringen på homofiles problemer.

Et godt eksempel på en mer nyansert forklaring er rapporten *Homofile og selvmordsforebygging* som ble offentliggjort i desember 2002. Den er laget på grunnlag av dybdeintervjuer med nærmere 500 homofile rundt om i Norge, på oppdrag av de homofiles organisasjon LLH og Kirkens SOS. Rapporten tyder på at en ny fase med homofil selverkjenning er innledet. Skylden for de homofiles problemer blir nemlig ikke lenger bare lagt på «de andre» – samfunnet, kirken, skolen, osv. Man innrømmer nå at også de homofile miljøene selv har en del av ansvaret for mange av problemene.

Dagbladet presenterte rapporten under tittelen «Hvorfor tar unge homofile livet sitt?»² Avisen refererer bl.a. følgende forhold fra rapporten: «Mange lesbiske og homofile opplever at homomiljøene preges av stereotypier, vellykkethetspress, fokus på sex, annerledeshet og kynisme. (...) Særlig kvinner beskriver miljøene som preget av sladder, intriger og baksnakking. I tillegg oppfattes homomiljøene som sammensveisede, overflatiske og ekskluderende. Man må være tøff og pågående for å komme inn, sier mange.»³

Hvorfor gjør folk selvmordsforsøk?

Bare et fåtall av de som gjennomfører et selvmordsforsøk, har til hensikt å avslutte livet. For svært mange er forsøket primært et rop om hjelp. De aller fleste gjør det på en slik måte at de ikke mister livet. Av unge som gjør et selvmordsforsøk, er det bare 6% som er i kontakt med lege eller sykehus etterpå.⁴

Norges fremste spesialist på selvmord, Nils Retterstøl, sier at selvmord ofte kommer som en «reaksjon på en situasjon som har ført til isolasjon, ydmykelse, tap av selvaktelse, tap av kjærlighet og omsorg, provokasjon av utrygghet, legemlig lidelse eller psykiatriske lidelser som for eksempel depresjon. (...) Som regel er det ikke

bare ett motiv. Hver 'årsak' finner en gjerne er forutgått av en annen 'årsak'. En lang årsaksrekke med selvmord som den endelige løsning, er det vanligste.»⁵

NOVA-rapporten fra 1999 om levekår og livskvalitet blant lesbiske og homofile gjengir en lang rekke motiver for selvmordsforsøk. Blant svaralternativene i undersøkelsen var det disse som fikk høyest svarprosent: Følelse av isolasjon og ensomhet, ønske om å komme bort fra en uutholdelig situasjon, avmakt i forhold til framtida, og problemer med å akseptere seg selv som lesbisk/homofil (s. 286-287).

NOVA-rapporten fokuserer en del på det høye forbruket av alkohol og narkotika blant grupper av homofile og lesbiske (s. 293-308). Sammenlignet med den generelle befolkningen er det blant deltakerne i undersøkelsen dobbelt så mange homofile menn og fire ganger så mange lesbiske kvinner som ofte drikker seg beruset.

Forholdet mellom årsak og virkning i rusrelaterte problemer kan ofte være vanskelig å bestemme, men høyt alkoholforbruk er en viktig risikofaktor ved selvmord og selvmordsforsøk.⁶ Bruk av rusmidler er ikke i seg selv årsak til selvmordsatferd, men under rus senkes terskelen for å skade seg selv. Det er en kjensgjerning at «hos omkring halvparten av dem som er døde i selvmord, kan det påvises alkohol i blodet.»⁷

Hvor mange unge gjør selvmordsforsøk?

Blant deltakerne i NOVA-rapporten hadde totalt 18% gjennomført minst ett selvmordsforsøk. Blant homofil og lesbisk ungdom mellom 16 og 24 år var tallet 26% (side 284).

Fra den største og beste undersøkelsen som er gjort i Norge om selvmordsforsøk blant skoleungdom generelt (ca ti tusen ungdommer mellom 12 og 20 år), vet vi at totalt 8,7% av norske tenåringer har gjennomført et selvmordsforsøk.⁸ Når vi sammenligner dette tallet med resultatene fra NOVA-undersøkelsen og med

tall fra Statistisk Sentralbyrå om selvmord blant 16-24-åringene i den generelle befolkning,⁹ ser det ut til at selvmordsforsøk blant homofile ungdommer trolig er omtrent dobbelt så vanlig som blant annen ungdom.¹⁰

I boka *Norsk homoforskning* finnes en oppdatert oversikt med fyldig litteraturliste over internasjonal forskning de siste årene omkring temaet homofili og selvmord.¹¹

Hvor mange unge dør i selvmord?

Tallene ovenfor gir en antydning om hvor mange prosent som har gjennomført et selvmordsforsøk. Men hvor mange norske ungdommer – heterofile og homofile – ender opp med å dø i selvmord hvert år?

De siste tilgjengelige tallene fra Statistisk Sentralbyrå er fra år 2001. Da var det 81 personer (61 gutter og 20 jenter) i aldersgruppen 15-24 år som døde i selvmord. Hvor mange av disse som var homofile, sier ikke statistikken noe om. Men hvis det er riktig at ca 1% av befolkningen er homofil (se side 7 i dette bladet) og at selvmordsforsøk trolig er dobbelt så vanlig blant homofile som blant annen ungdom, kan det tyde på at 2 av de 81 ungdommene som begikk selvmord i 2001, var homofile. Det er innlysende at disse tallene må leses med forbehold, både på grunn av mulige mørketall og fordi det finnes andre usikre faktorer.

Forebyggende holdninger

For ethvert menneske vil det være belastende å oppdage at man tilhører en liten seksuell minoritet – ikke minst i ungdomstida. Å finne ut at man har en seksuell orientering som er forskjellig fra nesten alle andre på skolen og i vennegjengen, vil for de fleste føre til store indre kamper og spenninger. At en del unge homofile i løpet av den prosessen også vurderer selvmord som en mulig løsning på sine problemer, er dypt tragisk. Alle gode krefter trenger derfor å jobbe sammen for å skape miljøer og holdninger som forebygger selvmord. Ethvert selvmord er et selvmord for mye.¹²

I kristne ungdomsmiljøer er det viktig at homofile følelser ikke blir et tabubelagt emne. Lederne må invitere til åpenhet og samtale omkring seksualitet, og det må gis sterke oppfordringer om ikke å gå alene med sin usikkerhet og eventuelle fortvilelse. Det må aktivt legges til rette for at de som trenger det, kan finne et trygt sted hvor de blir tatt på alvor og kan snakke ut om det de strever med. Fortielse og taushet fra lederne side er uakseptabelt og uansvarlig.

Når det gjelder foreldre, må de oppfordres til å formidle et krystallklart budskap til sine barn og ungdommer: «Om det skulle vise seg at du er homofil, vil vi være akkurat like glad i deg!» Det handler om å kommunisere betingelsesløs kjærlighet og å gi trygghet i en sårbar fase av livet.

Se teksten «Levekår blant homofile» på s. 2 i dette bladet.

² *Dagbladet*, 10. des. 2002.

³ Hele rapporten finnes på www.kontekst.no/publikasjoner

⁴ Ingeborg Rossow og Lars Wichstrøm, *Tidsskrift for den Norske Lægeforening*, nr 12, 1997, s. 1740: «Når nøden er størst – er hjelpen nærmest?»

⁵ Nils Retterstøl, *Menneskesinnets irrganger*, Millennium 1998, s. 185 og 202.

⁶ Se s. 90-91 og 142 i rapporten «Homofile og selvmordsforebygging», LLH og Kirkens SOS, 2002, samt kapitlet «Selvmordsatferd og seksuell orientering» i *Norsk homoforskning*, Universitetsforlaget 2001.

⁷ Nils Retterstøl, *Selvmed*, Oslo 1995, s. 127.

⁸ I. Rossow og L. Wichstrøm, s. 1740, se note 5 ovenfor.

⁹ www.ssb.no under «Dødsårsaker», tabell 2 (punkt 63) og tabell 8.

¹⁰ En litt fyldigere utgave av denne artikkelen på www.homofili.com gjør rede for hvordan man kommer fram til denne konklusjonen.

¹¹ M. Brantsæter m.fl., *Norsk homoforskning*, Universitetsforlaget 2001, s. 258-267: «Selvmordsatferd og seksuell orientering».

¹² Nettstedet www.med.uio.no/ipsy/ssff har Norges beste samling av artikler og stoff omkring temaet selvmord.

Åpenhet, respekt og forståelse

Kristne mennesker har en bibelsk forpliktelse til å møte andre med åpenhet, respekt og forståelse – uavhengig av seksuell orientering. Målet må være å vise nestekjærlighet og varme, uansett hvordan vennskapet med en homofil bekjent utvikler seg, og uavhengig av de livsvalg vedkommende tar. Det samme gjelder selvsagt i enda større grad i forholdet mellom foreldre og homofile barn. Der er det kun betingelsesløs kjærlighet fra foreldrene som er godt nok.

Hvilke holdninger formidler vi når vi snakker om homofili? Hvis en «skjult homofil» hører hva andre tenker og mener om homofili – vil han eller hun kunne merke en grunnleggende tone av respekt og forståelse i det som kommuniseres? Hvis ikke, bør man inntil videre sannsynligvis tie stille.

Dessverre er noen kristne altfor sleivete i ordbruken sin. Det burde være en selvfølge at homo-vitser og lignende ikke forekommer i kristne miljøer. Like selvsagt skulle det være at kristne aktivt motarbeider alle former for mobbing eller ydmykelse av homofile i sine miljøer: på skolen, i idrettsklubben, på jobben.

Like høyt elsket

«Homofile er ikke B-mennesker. De er ikke spesielt syndige. De er like mye verd som alle andre. De er like høyt elsket av Gud. Dette er sannheter kirken må stå for, og i den grad de ikke formidles både gjennom ord og handlinger, har kirken sviktet i formidlingen av sitt eget budskap. (...)

Det blir lett til at homofile blir noen man snakker om, og ikke med. Når det nærmest tas som en uuttalt selvfølge at det ikke er noen homofile blant oss, skapes et miljø hvor det blir umulig å være ærlig. Vi ser ikke de som sliter med en situasjon som både føles uløselig og som det oppleves som umulig å snakke om. Vi skal respektere dem som ønsker å holde dette for seg selv, men det må bli mulig å skape et miljø hvor taushet ikke oppleves som den eneste løsningen.»

Fra en lederartikkel i *Vårt Land*, 17. mars 2000.

En sammensatt gruppe

Det er viktig å huske på at «de homofile» er en svært sammensatt gruppe. Noen er målbevisste aktivister på barrikadene, andre er anonyme; noen er stolte over sin homofile orientering, andre opplever frustrasjon og skam; noen trives godt som homofile, andre ønsker hjelp til å endre sin seksuelle orientering; noen har inngått partnerskap og ønsker et stabilt forhold, andre ønsker frihet til å skifte partner; noen føler

seg homofile tvers igjennom, andre er forvirret og usikre angående seksuell tiltrekning; noen forkaster Bibelens seksualetik, andre ønsker å leve etter den, osv., osv.

Uansett hvem folk er og hva de mener, så kaller Jesus alle kristne til å elske sin neste som seg selv og å møte andre med respekt.

Hvem fordømmer hvem?

Kristne blir ofte anklaget for å fordømme homofile. Det finnes dessverre mange kristne som har brukt harde ord og vist fordømmende holdninger overfor homofile. Det trenger vi som enkeltmennesker og som kirke å be om unnskyldning og tilgivelse for.

Det er lite som tyder på at kristne flest i dagens Norge har noe ønske om å fordømme homofile. Man kan være dypt uenige om rett og galt i dette spørsmålet, men de aller fleste ønsker å møte homofile med respekt.

Et annet spørsmål er om flertallet av homofile noen gang vil oppfatte respekten som ekte, så lenge de ikke også får aksept for sitt samliv. Er det ikke mulig å respektere homofile samtidig som man er uenig med dem i deres samlivvalg? Eller er det slik at respekt må innebære full aksept? Hvis det siste er tilfelle, står vi overfor et uløselig problem. Det er også grunn til å spørre om parolen fra homofile talsmenn om «velbegrunnet uenighet» blant kristne nå er forlatt til fordel for kun ett legittimt syn.

Dessverre brukes ofte språket som et redskap for å bringe meningsmotstandere til taushet, blant annet ved å tillegge dem meninger og holdninger de ikke har. Det gjelder ikke minst i homofilis spørsmålet. I løpet av to korte avsnitt klarte for eksempel en journalist å få med seg disse karakteristikkene av kristne som står for et klassisk bibelsk syn på homofili: *selvgode, intolerante, menneskefiendtlige, selvrettferdige, kjærlighetsløse og bakstreverske*.¹

Enda lengre går om mulig en professor i Trondheim. I en avisartikkel bruker han følgende uttrykk om kristne som ikke er enig med ham i homofilis spørsmålet: De *mobber og forfølger* de homofile. De *puster til hatets og ondskapens glør*. De er *forvirrede sjeler* som kommer med *barbariske uttalelser* og de er *ureserverte i sin ondskap*.

Det er kanskje på tide å spørre: Hvem er det egentlig som fordømmer hvem?

Er det ikke manipulerende å kalle sine meningsmotstandere «fordømmende» på grunn av saklig uenighet? I de fleste omstridte spørsmål er det mulig å være uenige uten å bli beskyldt for å «fordømme» andre. Gjelder det helt spesielle regler i homofilis spørsmålet?

Påstanden om at «kirken fordømmer homofile», er og blir usann. Kirken gjør ikke det. At visse grupper finner det tjenlig stadig å gjenta denne løggen, er kanskje ikke uventet. Men at kristne trossøskjen gjør det samme, er trist. Kristne som holder ved like myten om at Kirken fordømmer homofile, har et stort ansvar. De bidrar til at mange mennesker opprettholder et falskt bilde av hva Kirken og kristne står for.

¹ Dagbladet, 15. mars 2000.

² Jan Brøgger i Adresseavisen, 26. juli 1997.

Kan homofil orientering endres?

Dette er for tiden trolig det mest kontroversielle spørsmålet i hele homofilidebatten. Mange reagerer sterkt når noen hevder at det er mulig for en del homofile å endre seksuell orientering. Å antyde at det finnes homofile som har et ønske om endring, vil bidra til diskriminering og nedvurdering, sies det. Dessuten kan det gi inntrykk av at homofili er uønsket.

Faglig dokumentasjon

I utredningen fra Bispemøtets arbeidsgruppe om homofili, *Homofile i kirken*, skriver overlege Arne Austad: «I psyko-terapeutisk faglitteratur foreligger et større antall dokumenterte terapier som viser at endring av seksuell orientering i voksen alder er fullt mulig. Dette gjelder personer som selv har et sterkt ønske om endring. (...) I forskjellige etterundersøkelser er det blitt påvist at slik behandling ofte gir positive resultater, – spesielt i de tilfeller der det finnes en viss heteroseksuell tiltrekning. (...) De refererte behandlingsstudier virker overbevisende og kan ikke avvises. (...) Når det gjelder psykoterapi av homofile som selv ønsker å endre seksuell orientering, dreier det seg ikke om behandling i et sykdomsperspektiv, men arbeid med seg selv og sin identitet i et relasjons- og utviklingsperspektiv.»¹ På denne bakgrunn er det vanskelig å forstå følgende uttalelse fra Norsk Psykologforening: «Det er i dag ingen dokumentasjon på at terapi eller andre former for behandling kan «helbrede» lesbiske eller homofile fra sin seksuelle legning.»²

En grundig dokumentasjon på at endring kan være mulig, ble i 1998 publisert i et amerikansk fagtidsskrift. Artikkelen gir en omfattende oversikt over forskning som er gjengitt i 83 vitenskapelige publikasjoner angående terapeutiske forsøk på å endre seksuell orientering. Forfatteren gjengir resultater fra psykoanalytiske, atferdsterapeutiske og kognitive tilnærminger, samt tilnærminger på gruppeterapeutisk og religiøst grunnlag.³ Ved alle metodene ble det oppnådd positive resultater for mange av dem som søkte hjelp.

Artikkelens forfatter konkluderer slik: «Forsøk på å hjelpe personer med homofil orientering som ønsker å forandre sitt seksuelle tiltrekningsmønster, har vært virkningsfulle. De kan gjennomføres på en etisk måte og burde være tilgjengelig for de klientene som ber om slik hjelp.» Artikkelen er lagt ut på internett (www.narth.com/docs/attemptstomodify.html) og anbefales til alle som interesserer seg for temaet.

En psykiaters nye erkjennelse

Psykiateren Robert Spitzer var en av drivkreftene bak beslutningen om å fjerne homofili fra de amerikanske diagnoselistene i 1973. Han er ateist og en forsvarer av homofilt samliv. Da det amerikanske psykiatriforbundet (APA) hadde sin kongress i 1999, demonstrerte en gruppe av tidligere homofile med plakater: «APA har forrådt Amerika med politisk korrekt vitenskap» og «APA – hvordan forklarer dere 20 000 eks-homofile?».

Etter samtaler med noen av demonstrantene bestemte Spitzer seg for å studere effekten av terapi og sjelesorg med homofile som ønsker å arbeide med sin seksuelle orientering. Han hadde som mål å undersøke om det er prinsipielt umu-

lig for alle homofile å oppleve endring, slik mange hevder. Han intervjuet 200 eks-homofile og konkluderte med at endring i seksuell orientering er fullt mulig for en del homofile. Han la fram resultatene av sin forskning på årsmøtet for APA i mai 2001. En sammenfatning av foredraget kan leses på internett: www.newdirection.ca/research/spitzer.htm

I dagens kulturelle klima er det blitt politisk korrekt å definere terapi-tilbud til homofile med tanke på endring som uetisk. Spitzer kommenterer: «Etter å ha snakket med disse menneskene, er det helt klart at de har hatt hjelp av terapien. Å si at dette er uetisk, synes jeg er latterlig.»⁴ Hvis noe skulle være uetisk, må det vel like mye være å *nekte* tilbud til dem som sliter med sin seksuelle orientering og som av egen fri vilje ønsker hjelp for å oppnå en endring?

Det at mange har opplevd en endring i sin seksuelle orientering, betyr ikke at alle homofile vil oppleve det på samme måte. Noen opplever en radikal endring både i følelser og atferd, andre en delvis endring, mens noen ikke erfarer nevneverdig endring i det hele tatt. Som en erfaren psykiater sier: Endringsprosenten er «den samme som for alle andre former for psykoterapi: en tredel lykkes, en tredel gir bedring og en tredel lykkes ikke.»⁵

Rett til faglig hjelp?

En interessant artikkel ble i januar 2003 publisert av redaktøren i det amerikanske tidsskriftet *Psychology Today*. Der forsvarer han muligheten for at endel homofile vil kunne forandre sin seksuelle orientering, og deres rett til faglig hjelp. En slik rett burde være selvsagt i et demokratisk samfunn og ble nylig forsvart også av noen kjente homofile aktivister.⁶

Men faktum er at man i dagens Norge blir møtt med kontant avvisning hvis man ønsker å støtte homofile som vil jobbe med sin seksuelle orientering for kanskje å endre den. Ikke minst er det tilfelle innen helsesektoren. Folk som går mot strømmen i det spørsmålet kan regne med å møte mistenkeliggjøring, personangrep og karrierehindringer. Resultatet er at fri og åpen meningsutveksling blir blokkert, samtidig som ensretting og uvitenskapelig dogmatisme får utvikle seg.

Både forskning og erfaring viser at endring kan være mulig. Livshistoriene til en lang rekke tidligere homofile bekrefter dette. Se for eksempel de 70 livshistoriene på www.anotherway.com Å påstå at disse menneskene – og tusenvis av andre – farer med løgn eller (selv)bedrag, er ikke troverdig.

Redaksjonskomiteen av dette bladet anser ikke homofili som noen sykdom. Vi mener derfor at det er uheldig å bruke ordet «helbredelse» om endring av seksuell orientering. Ordet blir aldri brukt av oss i dette bladet.

¹ *Homofile i kirken*, Kirkens informasjonstjeneste 1995, s. 54 og 62.

² Uttalelse fra 2.12.1996, gjengitt i Stortingsmelding nr 25 (2000-2001), s. 84. I samme uttalelse sies det at behandling og terapi av homofili som regel vil føre til større problemer for den hjelpesøkende.

³ Warren Throckmorton, «Attempts to Modify Sexual Orientation: A Review of Outcome Literature and Ethical Issues», *The Journal of Mental Health Counseling*, 20, 1998, s. 283-304. Se også www.narth.com/docs/throckarticle.html og www.newdirection.ca/research/intro.htm.

⁴ Fra et intervju med Robert Spitzer, gjengitt på www.tilhelhet.no, under rubrikken «Ressurser». I en resolusjon fra Norsk psykiatrisk forening i okt 2000 beskrives det som «etisk uforvarslig» å behandle homofile dersom den eneste hensikten er å endre seksuell legning.

⁵ Merton Strommen, *Kirken og homoseksualitet – en vei videre*, Luther forlag 2001, s. 74.

⁶ Se www.narth.com/docs/legitimate.html og www.narth.com/docs/defends.html



Kulturkamp?

Mange homofile og lesbiske avviser konstant at deres samliv skulle være en trussel mot ekteskap, familie og samfunn. På én måte har de rett. Det at er par tusen norske homofile og lesbiske inngår registrert partnerskap, kan vanskelig regnes som et stort samfunnsproblem.

Selv om det enkelte partnerskap ikke representerer noen trussel, kan imidlertid den underliggende ideologien vise seg å være samfunnsnedbrytende på lang sikt. Denne ideologien (som for øvrig ikke homofile er ansvarlig for) har som mål å omdefinere hva som er en familie. Den proklamerer at det monogame ekteskap mellom én mann og én kvinne ikke lenger står i noen særstilling. Ekteskap og homofilt partnerskap blir framstilt som helt likeverdige. Ja, partnerskap har til og med en del fordeler. I en Stortingsmelding fra 2001 blir for eksempel homofile parforhold framhevet som pionerer i likestilling, de er trolig bedre rustet til å møte et komplisert samfunn, har bedre vennskapsnettverk enn heterofile, osv.¹

Barne- og Familienministeren i den daværende AP-regjeringen uttalte følgende på partiets landsmøte i år 2000: «Framtidens familie består av enslige mødre og

fedre, samboere, gifte, enslige, homofile familier, og mine, dine og våre barn.»²

Denne nye måten å tenke familie på stopper ikke ved homofile parforhold. Vi ser allerede nå at den blir brukt for å kjempe fram aksept av ulike former for biseksuell livsstil. På litt lengre sikt vil denne nye familieforståelsen trolig også bli brukt for å legitimere polygame forhold av både heterofil og homofil type. Hva skulle f.eks. være galt i at tre lesbiske lever i et kjærlig og forpliktende samliv? Og hvorfor skulle de ikke få adoptere barn? Tre lesbiske kan jo være minst like gode omsorgspersoner som *to!*

Mye av tenkningen som er referert ovenfor, kan sammenfattes i et populært slagord blant amerikanske aktivister: «Where there is love, there is family.» Slik brukes begrepet «kjærlighet» målbevisst for å avskaffe generasjonens samfunnsmessige og teologiske forståelse av familie-institusjonen.

Allerede nå kan vi se noen av konsekvensene når det gjelder oppløsningen av vår kulturs familieforståelse og seksualitet. Norge ligger på verdenstoppen i tilfeldig sex,³ pornografi begynner å bli stuerent og store ungdomsgrupper

eksperimenterer med de fleste former for sex.⁴ Denne utviklingen skyldes mange faktorer som homofile selvfølgelig ikke er ansvarlige for.

En kjent norsk psykolog og sexolog gir følgende råd: «Hvis en ungdom blir kåt på en av vennene sine, er dette en fin og trygg måte å lære sex på.»⁵ Og lederen av en kristen ungdomsorganisasjon uttaler at hun ikke ser på gruppesex som noe moralsk problem – «så lenge det preges av frivillighet og ansvarlighet».⁶ Den nye seksualmoralen synes bare å ha én regel: *Så lenge det skjer frivillig, er alt tillatt.*

Mange nordmenn tror ikke at seksuell «frihet» og løssluppenhet vil føre til et bedre og mer stabilt samfunn på sikt. Lignende trekk i seksualmoralen har ført til svekkelse, forfall og samfunnsmessig oppløsning i kulturer før vår. Uhemmet nytelsesmoral og etisk relativisme er verdier som på ingen måte gir noen solid grunnvoll å bygge framtidens samfunn på. Det viser blant annet forskning og historiske analyser angående seksualmoralens og familiepolitikken betydning for samfunnsutviklingen.⁷

Når individets ubegrensede frihet blir sett på som den overordnede verdi, skjer

det noe med kulturen. Vi blir stående tilbake med en subjektiv moral der det meste dreier seg om drifter, selvrealisering og «det som føles godt».

Mange kristne ønsker ikke å sitte passive og se på at kjønnsdualiteten mellom mann og kvinne og skaperordningens mor-far-barn-relasjon blir relativisert og oppløst. Vi tror at Guds plan for familien og seksuallivet er verd å kjempe for – både innad i kirken og i samfunnet. Ifølge den amerikanske filosofiprofessoren Peter Kreeft er det faktisk på dette området de viktigste slagene står i vår tids kulturkamp.⁸

¹ Stortingsmelding nr 25, (2000-2001), s. 10 m.fl.

² Referert i *Vårt Land*, 11. nov. 2000.

³ VG, 26. nov 2002: «Verdens beste i tilfeldig sex».

⁴ Se f.eks. *Dagbladet* 5. juli 2003: «Sex på glid».

⁵ Elsa Almås i *Dagbladet*, 22. sept 2002.

⁶ Generalsekretæren i Norges Kristelige Studentforbund til *Vårt Land*, 8. juli 2003.

⁷ Se f.eks. kap 9 og 10 i sosiologiprofessor Sigurd Skirbekks bok *Ideologi, myte og tro ved slutten av et århundre*, Tano/Aschehoug 1999, samt artikler på hjemmesiden hans: <http://folk.uio.no/sigurds/i/seksjonen/Familiesosiologi>.

⁸ Peter Kreeft, *How to Win the Culture War*, IVP 2002, s. 88-99.

Internett-ressurser og litteratur

www.homofili.com

www.homofili.com inneholder alle tekstene i dette bladet, samt mange andre gode artikler – både på norsk og engelsk. Nettstedet gir også linker til mange av de viktigste sidene som handler om homofili fra et kristent ståsted. (Vær obs på at www.homofili.no representerer et annet syn enn dette bladet.)

Nedenfor gjengir vi adressene til noen av de beste og fyldestgørende nettstedene.

www.exodus-international.org/library.shtml

En stor samling av artikler, ordnet i kategorier som Church & Theology, Counseling & Ministry, Family & Friends, Homosexuality & Society. Nettstedet inneholder også en stor bokhandel, samt en lang rekke vitnesbyrd og livshistorier.

www.narth.com

Et viktig nettsted drevet av en amerikansk organisasjon bestående av rundt 1.000 psykologer og psykiatere som er åpne for å hjelpe homofile og lesbiske som ønsker å jobbe med sin seksuelle orientering. Nettsidene inneholder en lang rekke veldokumenterte artikler av høy kvalitet, blant annet under disse kategoriene: Clinical and Ethical Issues, Parenting and Family Issues, Is Homosexuality Genetic?, Interviews, Books and Reviews, Interfaith Committee and Theological Concern.

www.becomingreal.org www.freetobeme.com

To gode ungdomssider, den første beregnet på kristen ungdom, den andre på ungdom generelt.

www.tilhelhet.no

Nettverket Til Helhet støtter mennesker som i forbindelse med uønskede seksuelle følelser søker hjelp og kristen

sjelesorg. De arbeider også mer faglig (åpne seminarer og foredrag) med spørsmål knyttet til kristen sjelesorg, identitet og samfunn. Nettverket består av medlemmer fra flere norske kirkesamfunn og organisasjoner. Til Helhet er blitt møtt med mye mistenkeliggjøring og usaklig presentasjon i media. Derfor kan det være mange vrangforestillinger også blant kristne om hva nettverket står for. www.tilhelhet.no inneholder flere artikler og verdifull informasjon samt henvisninger til støttetiltak i inn- og utland for homofile og andre som ønsker å jobbe med sine seksuelle følelser.

www.homosexuellt.com

Interessant og velredigert svensk nettsted.

Kristne bøker

Nedenfor nevnes noen av de norske bøkene om homofili. Flere står beskrevet og kan bestilles på www.tilhelhet.no. Av bøker på engelsk nevner vi bare noen få utvalgte titler. På www.regenbooks.org finner man et stort utvalg av bøker om homofili gruppert etter temaområder. De fleste bøkene kan også kjøpes på www.christianbook.com eller på www.amazon.com

- *Homofile i kirken*, Rapporten fra arbeidsutvalget nedsett av Bispemøtet, Kirkens Informasjonstjeneste 1995.
- *Homofili, kirke og samfunn*. Credo 1993. En grundig og lettest uttalelse fra Menighetsfakultetet. Teksten finnes også på www.mf.no/om_MF/dokumenter/larerrad/homofili_1993.html
- *Kirken og homoseksualitet – en vei videre*, Merton Strommen, Luther 2001. En lettest og interessant bok.
- *Kjærlighetens gjenopprettelse*, Mario Bergner, Kairos Forlag 1994. En tidligere homofil forteller sin historie og tar opp mange av de brennbare spørsmålene. Kan bestilles via kairos@online.no
- *Den hemlösa sexualiteten*, Bokforlaget Libris 2001. En antologi med 18 artikler utifra fem ulike perspektiver: personlig, bibelsk, etisk, samfunnsmessig og pastoralt.

- *The Bible and Homosexual Practice*, Robert A.J. Gagnon, Abingdon Press 2001. Trolig den grundigste og mest oppdaterte gjennomgang av det bibelske materialet. 500 sider.
- *Straight & Narrow? Compassion and Clarity in the Homosexuality Debate*, Thomas E. Schmidt, IVP 1995. En solid og innholdsrik bok om bibelske, medisinske, samfunnsmessige og pastorale aspekter.
- *What Christians Think about Homosexuality. Six Representative Viewpoints*, Lawrence R. Holben, Bibal Press 1999.
- *Homosexuality: The Use of Scientific Research*, Stanton Jones and Mark Yarhouse, IVP 2000.
- *Someone I Love is Gay. How Family and Friends Can Respond*, Anita Worthen & Bob Davis. IVP 1996.
- *Coming Out of Homosexuality. New Freedom for Men & Women*. Bob Davies & Lori Rentzel, IVP 1993.

Annen litteratur

- *Levekår og livskvalitet blant lesbiske kvinner og homofile menn*, Kristinn Hegna, Hans W. Kristiansen, Bera U. Moseng, NOVA-rapport nr 1/1999. Boka kan bestilles fra NOVA på tlf 22 54 12 00.
- *Norsk homoforskning*, M. Brantsæter m.fl., Universitetsforlaget 2001. En rekke artikler skrevet av folk innen ulike fagområder; alle er positive til homofilt samliv.
- *Homo/hetero*, Nils Axel Nissen, Gyldendal 2001. Om seksualitet og skeiv teori.
- *Frihetens festning – så fast en borg? Kirke og samliv – hetero og homo*, Kjetil Hafstad, Forlaget Forum 2000. En beskrivelse av samlivsdebatten på 1900-tallet fra et teologisk liberalt perspektiv.

Antallet bøker om seksualitet, homofili og kjønnsforskning er enormt. En internettbokhandel reklamerer med 2599 «skeive bøker»!

Ønsker du å støtte dette bladet?

Dette ressursbladet blir distribuert som et bilag i kristne aviser og blader. Et ungdomsblad, samt internettsider for ungdom, er også planlagt. Til alt dette trenger vi penger. (Vi mottar ingen offentlig støtte.) På utgivelsesdatoen har vi en gjeld på ca 90 000 kroner. Vennligst send din gave til «Homofili og kristen tro», Postboks 650, 4666 Kristiansand, **kontonr. 3000 16 68656.**

Trenger du flere eksemplarer?

Flere eksemplarer av dette bladet kan bestilles ved å skrive til «Homofili og kristen tro», Postboks 650, 4666 Kristiansand. Bladene blir sendt når pengene er kommet inn på konto 3000 16 68656. Betaling kan evt sendes i form av ubrukte frimerker.

Pristabell (inkl porto):

1 eks: kr 15,-

2-5 eks: kr 45,-

6-15 eks: kr 100,-

16-30 eks: kr 200,-

31-50 eks: kr 275,-

51-75 eks: kr 350,-

76-100 eks: kr 450,-

Over 100 eks: kr 3,- pr blad + porto

Redaksjonskomité og utgivere

En felleskirkelig redaksjonskomité står ansvarlig for innholdet og utgivelsen av dette ressursbladet. Førsteutkastet til usignerte tekster er ført i pennen av Øivind Benestad, men bladet slik det nå foreligger, er resultat av et teamarbeid. Artiklene har fått sin endelige form etter kommentarer og innspill fra en lang rekke personer – inkludert leger, psykiatere, teologer og sjelesørgere.

Redaksjonskomiteen består av:

Øivind Benestad, Elin Fidjeland, Bjørn Øyvind Fjeld, Kjetil Glimsdal, Jan Gossner, Karen Graaten, Bjørn Hinderaker, Olaug Vedvik Torset, Judith Torvik, Øyvind Valvik.

Alle medlemmene i Redaksjonskomiteen blir presentert på www.homofili.com i seksjonen «Vitnesbyrd og intervjuer».

Følgende kirkesamfunn, organisasjoner og menigheter står sammen som utgivere av bladet:

Den Evangelisk Lutherske Frikirke, Det norske Misjonsforbund, De Frie Evangeliske Forsamlinger, Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn, Oslo Katolske Bispedømmes Familiesenter, Pinsemenigheter på Sørlandet, Norske Baptisters Barne- og Ungdomsforbund, Den nordisk-katolske kirke, Foursquare Norge, Normisjon, Norsk Luthersk Misjonssamband, Indremisjonsforbundet, Den indre Sjømannsmisjon, Norges Samemisjon, Den Norske Israelsmisjon, Norges Kristelige Student- og Skoleungdomslag, Norges Kristelige Legeforening, OASE-bevegelsen, Ungdom i Oppdrag, Åpne Dører, Til Helhet, Peterstiftelsen, Operasjon Mobilisering, FBB, Helhet gjennom Kristus, Familie & Medier, Guds menighet Vegårshei, Filadelfia Oslo, Storsalen i Oslo, Kristkirken i Bergen, IMI-kirken i Stavanger, Norsk Lærerakademi og NLA Lærerhøgskolen, Fjellhaug skoler, Ansgarskolen.

Hver enkelt medutgiver støtter intensjonen og budskapet i dette bladet, men går ikke nødvendigvis god for alle enkeltformuleringer i samtlige tekster.

Alle tekster i dette bladet kan fritt kopieres og trykkes dersom kilde oppgis.

Visdom fra en sjelesørger

«Jeg har i årenes løp hatt mange samtaler med homofile. Jeg har ingen problemer med å skjønne deres vanskelige situasjon. Og min holdning til dem er blitt denne:

Det er du som skal leve ditt liv. Det er ditt ansvar hvordan du innretter deg. Jeg slutter ikke å være din venn om du innretter deg annerledes enn jeg mener er rett. Men du har ingen grunn til å regne det som sabotasje dersom jeg ikke støtter deg. Og du kan ikke anklage kirken for dømmesyke dersom den ikke kan gi sin legitimering av dine samlivsvalg. Dens oppgave er både å formidle Guds åpne favn, slik evangeliet viser oss, og samtidig den veiledning Gud gir oss i sitt ord, en veiledning hvor korset står sentralt.

Og til meg selv sier jeg:

Jeg kan ikke la min evne til innlevelse i den homofiles situasjon bestemme hvilket standpunkt jeg tar. Det bestemmes av hva jeg hører når jeg lytter til Guds tale. Her som ellers i livet står jeg overfor utfordringen: Å tale tydelig og på en slik måte at han eller hun føler seg møtt med godhet og varme – noe jeg ikke alltid har maktet å praktisere. Og jeg må leve med den andres skuffelse og kanskje sinne over at jeg ikke støtter ham eller henne i deres valg.

En slik holdning er fullt mulig, men vanskelig-gjøres der den homofile oppfatter seg selv som en del av et felttog for å nedkjempe det han kaller «fordommer». Jeg avviser den påstand som går ut på at dersom du skjønner hvor vanskelig de homofile har det, så vil du arbeide for kirkelig godkjenning av homofilt samliv.»

Inge Mannsåker i *Vårt Land*, 25. feb. 1999

Lesbisk provokasjon?

Den amerikanske lesbiske forfatteren og mediekjendisen Camille Paglia har lite til overs for kristen tro og etikk. Desto mer interessant er det at hun skriver følgende i en av sine bøker:

«Hvis en homofil mann ønsker å gifte seg og bli far, hvorfor skulle han bli trakassert av homoaktivister som anklager ham for 'selvforakt'? (...) Dersom rådgivning kan hjelpe en homofil mann til å reagere seksuelt på kvinner, bør det bli oppmuntret og hilst velkommen, og ikke beskutt med homo-artilleriets ild av omvendt moralisme.»

«Er identiteten som homse så skjør at den ikke tåler tanken på at noen mennesker kanskje ikke ønsker å være homofile? Vanskene med å endre seksuell orientering bunner ikke i at den er medfødt. Seksualitet er i høyeste grad flytende, og reverseringer er teoretisk mulig. Men vanen er gjenstridig når først sansenes spor er satt, og de blir stadig dypere ved repetisjon – et fenomen som er tydelig i kampen mot fedme, røyking, alkoholisme eller narkotisk avhengighet. (...) Å hjelpe homofile til å lære å fungere heteroseksuelt, dersom de ønsker det, er en fullt ut verdig målsetting.»

«Homoseksualitet er ikke 'normalt'. Tvert imot er den en utfordring til normen (...) Naturen eksisterer enten akademikere liker det eller ikke. Og i naturen er forplantning den ene ubøyelige regel. Det er normen. Våre seksuelle kroppene ble utformet med tanke på forplantning. Penis passer til vagina: Ingen trendy og språklige krumspring kan forandre på dette biologiske faktum. (...) Ingen er 'født homofil'.»

Camille Paglia, *Vamps & Tramps*, New York 1994, s. 70-72, 77-79.

Plassmangel

Dette bladet har ikke plass til flere artikler. Noen tekster måtte derfor legges ut på internett. Les følgende artikler på www.homofili.com:

- **Hvorfor er kristne uenige om homofili?**
- **Homofili i verdensreligionene**
- **Hvor mange barn bor sammen med homofile foreldre?**
- **Hva er homofobi?**

Nettstedet inneholder også mange andre interessante artikler.